

Perustanut 1905 Pekka Ervast

Päätoimittaja Jarmo Anttila

102. vuosikerta

Nro 1 Helmikuu 2009

Jarmo Anttila

VAPAAUS JA ONNI

Uskon, että näihin kahteen sanaan kiteytyy oleellinen osa koko elämän ja olemassaolon tarkoituksesta. Ihminen tahtoo olla vapaa ja onnellinen. Nämä kysymykset ovat mietityttäneet jokaista ihmistä, ja jokainen meistä on käsittääkseen saanut maistaa niitä ja myös niiden puutetta.

Jokainen meistä on saanut kokea vapauden puutetta ainakin lapsena, kun ei ole saanut tahtoaan, haluaan toteuttaa, vaan aikuiset ovat määränneet toisin. Onnen puutostila taas lienee aikuisillekin tuttu, sitä voisi sanoa melkein pä elämää tarkoittavaksi olotilaksi, sen synonyymiksi. Meidän vapautemmekaan ei loppujen lopuksi ole kovin häävi edes aikuisena, jos alamme sitä oikeasti analysoida.

Vapaus on varsinkin länsimaalaiselle ihmiselle hyvin tärkeä käsite. Useimmissa läntisissä demokratioissa on perustuslaissa säädetty mm. uskonnonvapaus, poliittinen vapaus, sananvapaus, ammatinharjoittamisen vapaus ja kokoontumisen vapaus. Siis näilläkin vapauksilla on jotain rajoituksia. Näitä vapauksia ja oikeuksiaahan on myös kirjattu YK:n ihmisoikeuksien julistukseen. Ranskan suuri vallankumous jo näitä etsi huutaessaan vapaus, veljeys ja tasa-arvo. Ruusu-ristin perustaja-johtaja Pekka Ervastin mukaan meillä on uskonnollinen ja poliittinen vapaus jo saavutettu ainakin yleisesti hyväksyttynä periaatteena. Taloudellinen vapaus etsii hänen mielestään vielä ratkaisuaan. Hän puhui näin 30-luvun laman aikaan. Hän näki jo tuolloin, että syntyy Suur-Eurooppa, Euroopan yhdysvallat, jossa ei ole rajoja, vaan ihmiset voivat vapaasti liikkua ja heillä on yhteinen raha. Tällaiset asiat päätetään aivan jossain muualla kuin kansanäänestyksissä, parlamenteissa tai liikemiesten kabineteissa. Tämän Euroopan Unionin alku on temppelikerhojen ritariston

aikaan 1100-luvulla alullepantu työ, joka nyt 1900-luvulla alkoi todentua ja on jatkunut 2000-luvulle. Vielä 60 vuotta sitten nämä kansat kävivät verisiä sotia ja hyökkäsivät kuin raivohullut toistensa kimppuun. Siitä oli vapaus ja onni kaukana, vaikka näitäkin luvattiin sodan voittajille.

Taloudellisessa vapaudessa on Pekka Ervastian mukaan kysymys oikeudenmukaisesta tulonjaosta maailmassa. Siitä, että jokaisella olisi oikeus jonkinlaiseen perustoitentuloon, koulutukseen, asumiseen ja ettei kenenkään tarvitsisi nähdä nälkää. Hänen mukaansa asia ei ole niin vaikea kuin me kuvittelemme. Siihen on olemassa yksinkertainen ratkaisu. Se on veljeys. Veljellinen tulonjako ei tarkoita, että kaikilla olisi yhtä paljon. Eiväthän sisaruksetkaan yleensä jaa omaisuuttaan tasan, mutta saattavat kyllä auttaa pulaan joutunutta siskoaan tai veljeään. P.E.:n mukaan meidän tulisi osata ratkaista maailmantalous veljeyden pohjalta. Hänen mukaansa asiassa ei ole vaihtoehtoja, vaan me teemme sen joko vapaaehtoisesti tai sitten itkemme ja teemme. Nyt näyttäisi olevan otollinen aika näille ratkaisuille. Vielä ei ole maailmanlaajuinen parku, mutta se ei myöskään ole kovin kaukana.

Vapauttamme rajoittaa kuitenkin ennen kaikkea meidän mieleemme. Kaikki ulkoinen on totuutta etsivälle ihmiselle toisarvoista. Emme ole vapaita, jos mieleemme on myrkyttynyt katkeruuden, kaunan ja vihan tunteilla. Emme ole vapaita, jos meillä on jokin helmasynti tai heikkous, johon yhä uudestaan lankeamme. Emme voi tuntea silloin itseämme vapaaksi, kun olemme langenneet johonkin mistä olimme halunneet päästä irti, ja tunnemme sitten häpeää ja olemme onnettomia. Onnemme esteenä on ennen kaikkea meidän levoton, tasapainoton mieleemme ja se, että luulemme onnen olevan ulkoisessa. Asetamme onnelle ehtoja: sitten kun minulla on rakastava

puoliso, pari lasta, kesämökki, varallisuutta, olen kuuluisa, kunnioitettu, kehuttu, kaunis ym. Lista on loputon. Nämä kaikki sisältävät kärsimyksen siemenen. Voimme olla onnellisia ja vapaita vain jos lakkaamme määrittelemästä niitä ja asettamasta ehtoja.

Ervastin mukaan onnemme avaimet ovat oikeissa asenteissa. Ihminen on ruumis, sielu ja henki. Hengen maailma on aina onnen ja vapauden maailma, mutta persoonallisina minuuksina emme siitä yleensä paljon tiedä emmekä ota vastaan. Se on se ylempi kolminaisuus aatma, buddhi, manas, joka on enemmänkin mahdollisuus kuin todellisuus meille. Tämä alempi nelinäisyys, persoonallinen sielunelämä ja fyysis-eetterinen kehomme, on se todellisuus jossa elämme. Näillä kullakin käyttövälineellä on oma onnen ehto.

Jos ajattelemme meidän ylintä käyttövälinettä tässä jaotuksessa, mentaali- eli ajatusolemuksesta, periaatteita, niin sen onnen ja vapauden ehto on totuus. Kun ajattelumme on totuudellista, vailla vilppiä ja itsepetosta, voi tämä olemuspuolemme hyvin. Jeesus sanoi: Minä olen tie, totuus ja elämä, ja totuus on tekevä teidät vapaaksi. Totuudenetsintä ja totuudellinen ajattelu alkaa epäilystä. Jos ajattelee ja toimii valheellisesti ja petollisesti, ei voi olla onnellinen, sillä mentaalikehon ääni jäytää taustalla: sinä valehtelit ja petit.

Astraalisen eli tunneolemuksemme vaatimus on taas rakkaus ja hyvyys. Rakkaus yhdistetään yleensä aina sukupuolisuuteen, mutta tässä ei ole siitä kysymys. Siksi on parempi puhua hyvyydestä, jonka kruunu, kirkastus, on lopulta rakkaus. Hyvyys on myötätuntoa, myötäelämistä, anteeksiantoa ja epäitsekkyyttä, joka ojentaa auttavan kätensä. Hyvyys on positiivista ajattelua ja hyvää tuulta, joka leviää kuin päivänpaiste joistakin ihmisistä. Se on puhtaan astraaliruumiin merkki. Korkeimmillaan se on Buddhan ja Jeesuksen kaltaisten ihmiskun-

nan suurten opettajien esimerkissä. He ovat täynnä myötätuntoa ja rakkautta kaikkia kohtaan. Persoonallinen rakkaus, joka vaatii vastarakkautta, joudutaan aina lunastamaan kärsimyksellä, ja siitä on pitkä tie rakkauteen, joka ei vaadi toiselta enää mitään.

Sitten on tämä fyysis-eetterinen olemuksemme. Mikä on fyysisen kehomme onni? Se on tietysti terveys. Ihminen voi olla onnellinen, vaikka hän ei ole terve. Mutta täydelliseen onneen kuuluu terve keho. Sairaudet ovat mieleemme, väärin ajatusten ja tunteiden aiheuttamia häiriöitä, karmaa. Terveystemme on siis hyvin vahvasti sidottu astraalis-mentaalisesta kehomme toimintaan. Tietysti fyysisen kunnan ja liikuntakyvyn, monipuolisen ravinnon ja terveiden elämäntapojen merkitystä ei pidä väheksyä.

Entä sitten meidän eetterikehomme? Silläkin on omat onnen ehtonsa. Se on kauneus. Kaikkein primitiivisimmissäkin kulttuureissa kiinnitetään huomiota esim. työkalujen, metsästysaseiden ja käyttöesineiden koristeluun. Meissä on kauneuden kaipuu, joka ei saa tyydytystä pelkästä ulkoisesta luonnosta. Syntyy kulttuuri, musiikki, runous, arkkitehtuuri, taidekäsityö, muotoilu ym. Esteettinen kauneus, taide kaikissa ilmenemismuodoissaan virkistää ihmisen eetterikehoa. Ulkoisen ympäristön siisteys ja puhtaus ovat hyvin tärkeitä tekijöitä tässä. Puhtaus on puoli ruokaa, ja kauniista katettu pöytä, jossa on vielä kukkasia, merkitsee paljon ainakin minulle.

Kaikkissa näissä on kuitenkin se vaara, että menemme ylettömyyksiin ja yksipuolisesti jonkin käyttövälineen onnen vaatimukseen. Totuudellisuus ei edellytä ”totuudentorvena” olemista, joka töräyttelee loukkaavia kommentteja koko ajan. Hyvyys ei edellytä Robin Hood -asennetta, jolloin varastetaan rikkailta ja annetaan köyhille, koska se on vastoin totuutta. Esteettinen kauneudenpalvonta ei saa johtaa meitä ylettömään nautinnontavoitteluun. Sehän saa meidät

siihen tilanteeseen, että vain upporikkaina saisimme kotimme täyteen taidearteita tai lentäisimme ympäri maailmaa jonkin oopperan tai konsertin perässä.

Fyysisen terveyden tavoittelun negaatio on usein kilpaurheilun. Äärimmillen vietyä se on jo sairasta ja ruumista, Pyhän Hengen temppeliä tuhoavaa. Kaikkien näiden välillä pitäisi vallita tasapaino, ja meidän tulisi osata kulkea kultaista keskitietä. Buddhalaiset sanovat, että tuo tie on kuitenkin kuin partaveitsenterällä kulkemista. Polku on siis varsin kapea, suora ja ehkä tuskallinenkin.

Mutta jos meillä on oikea usko, luja sisäisen luottamus Elämään ja sen ylläpitämään voimaan Jumalaan, on kaikki mahdollista. Me olemme kutsutut olemaan onnellisia ja vapaita olentoja. Niin Buddha kuin Jeesuskin lupasivat seuraajilleen vapautumisen, ilon ja onnen, autuuden. Se tie on meille kaikille avoin ja alkaa yhdellä askeleella. Mikä tuo yksi askel on, jolla tie alkaa ja johtaa vähitellen valoon? Se on mietiskely. Se on sitä, että päivittäin sulkeudumme sydämemme kammioon ja rukoilemme Isää, joka on salassa. Etsikää ensin taivasten valtakuntaa ja rukoilkaa sen oikeamielisyyttä, niin kaikki muu teille sen ohessa annetaan. H.P.B. sanoi: Ainoa todellinen mietiskely, ainoa todellinen meditaatio, on sitä, että me koko sielumme ja henkemme voimalla väsymättömästi, yhtä mittaa ikävöimme Jumalan täydellisyyttä. Silloin Isä, joka on salassa, maksaa meille. Kun ihmisen sydänchakran valo alkaa loistaa ja virrata maailmaan luovana rakkauden virtana, ei mikään ulkoinen ole hänen onnensa esteenä, ja hänen vapautensa hyvyydessä, totuudessa ja kauneudessa on täynnä voimaa.

Toimittajalta

Tietäjä 1920

Pekka Ervast

Kohtalo on nähtävästi odottanut minulta suurta henkistä uhrausta.

Olin runsaasti puolentoista vuotta harastanut teosofiaa ja tuntenut olevani teosofinen totuudenetsijä sydänjuuriani myöten, kun lokakuussa 1895 liityin Teosofiseen Seuraan (sen skandinavilaiseen osastoon). Seuraavana vuonna (1896) tulin esoteerisen osaston jäseneksi ja sain tutustua Madame Blavatskyn aikuiseen ja häneltä perittyyn esoteeriseen itsekasvatusjärjestelmään. Lokakuussa tänä vuonna oli kulunut umpeen 25 vuotta jäseneksi liittymisestääni, ja olen siis niin sanoakseni viettänyt hopeahäitän Teosofisen Seuran kanssa.

Tämä pitkä ja vaiherikas yhdessäolo oli luonnollisesti kasvattanut minussa vaistomaista yhteenkuuluvaisuuden tunnetta. Olin miltei identifoinut oman itseni - en ainoastaan teosofian, vaan myös Teosofisen Seuran kanssa. Ja koska tärkeänä tekijänä olin mukana luomassa Suomen Teosofista Seuraa, oli tämäkin toimenpide omiansa kasvattamaan minussa identiteettitunnetta T. S:n kanssa. Ehken liioin niin suuresti erehdy, jos otaksun, että yleinen mielipide oli jokseenkin samalla kannalla. Yleisö oli havainnut, että uskollisesti ja itsepintaisesti olin läpi elämäni palvellut teosofista asiaa, ja sekin oli tottunut eroittamattomasti liittämään minun nimeeni enemmän tai vähemmän hämäräperäisen käsityksensä teosofiasta.

Oliko siis ihmeteltävää, että olin puolestani tottunut esiintymään niin sanoakseni Teosofisen Seuran nimessä ja teosofisen maailmankatsomuksen tunnustettuna tulkitsijana? Olinhan vilpittömästi etsinyt totuutta ja uskonut jotakin löytäneeni,

olinhan mielestäni omilla okkultisilla havainnoilla ja kokemuksilla päässyt varmuuteen teosofian perusopeista, ja olinhan tietääkseni Mestarin omasta suusta saanut tehtäväkseni teosofisen elämänymmärryksen levittämisen.

Oliko ihmeteltävää, että tämä kaikki oli käynyt minulle rakkaaksi ja että nuoruudesta saakka kuvittelin kerran kuolevani Teosofisen Seuran uskollisena palvelijana? Ja nyt Karma pyysi minulta odottamatonta uhria, pyysi, että luopuisin Teosofisesta Seurasta ja aloittaisin teosofisen elämäntyöni uudelleen alusta.

Miksi niin? Siitä yksinkertaisesta syystä, että sillä käsityksellä teosofiasta ja Teosofisen Seuran tehtävästä, joka minulla on ja jota monet, monet muutkin sekä Suomessa että ulkomailla kannattavat, ei sittenkään näkynyt olevan sijaa Suomen Teosofisessa Seurassa.

Olen useita kertoja Tietäjässäkin koskettellut tätä käsitystäni teosofiasta, eikä ole tarvis sitä tässä toistaa. Lyhyesti sanoen se tähtää siihen, että teosofinen liike on puhtaasti henkinen liike ja että Teosofisella Seurallakin on puhtaasti henkinen, kasvattava ja valistava tarkoitus.

Lähemmä kolmesataa T. S:n jäsentä Suomessa liittyi viime kesänä yhteen n. s. okkultiseksi osastoksi kannattamaan yllämainittua käsitystä teosofiasta. Kysymys on sittemmin vain ollut heidän asemansa virallistuttamisesta Suomen Teosofisessa Seurassa. Mrs. Besant T. S:n presidenttinä lausui kesällä tunnetussa kirjeessään minulle hyväksyvänsä aatteen kahden autonominen osaston muodostamisesta, kunhan niillä vain oli yhteinen ylisihiteeri. Mitä muuta puuttui siis, kuin että Suomen T. S. olisi jakautunut kahtia!

Sillä tavalla molemmat käsityskannat, sekä ”maailmaa parantava” että ”okkultinen”, olisivat päässeet oikeuksiinsa; kumpikin olisi omalla tavallaan, mutta täysin

pätevästi ja auktoritatiivisesti edustanut teosofiaa ja Teosofista Seuraa. Olisiko sen puolueettomampaa ja oikeudenmukaisempaa ratkaisua ollut ajateltavissa?

Ystäväni ymmärsivät heti paremmin kuin minä, että tämä oli välttämätöntä minunkin työlleni. Jos vain toinen kanta oli edustettuna virallisesti Teosofisessa Seurassa, jäi meikäläinen jonkinlaiseksi yksityisharrastukseksi. Itse en tätä kohtaa heti älynnyt. Mielestäni ei mikään saattanut estää personallista teosofista työtäni, - olinhan vapaa kirjoittamaan ja puhumaan omassa nimessäni mitä katsoin oikeaksi ja todeksi! Vasta tänä syksynä selvisi minulle, että yhteisen työmme arvokkuudelle oli todellakin välttämätöntä, ettei minunkaan työlläni ollut nurkkaharrastuksen leimaa Teosofisessa Seurassa. Ja kun nyt olen tutkinut itseäni, olen huomannut - kuten äsken mainitsin - teosofian kasvaneen vereeni niin, että aina vaistomaisesti olen puhunut ja aina suunnitellut vastedes puhuvani, jos en suorastaan teosofian eli ikuisen viisauden nimessä, niin ainakin Teosofisen Seuran täysin pätevänä edustajana.

Osastojakoajatus ei kuitenkaan saanut kannatusta toisella taholla. ”Emme tahdo muodostaa mitään osastoa, pysymme vain yksinkertaisesti Teosofisena Seurana kuten tähänkin saakka”, selitettiin siltä taholta. Ja koska he olivat enemmistössä, olivat he tietysti nykyisen käsityskannan mukaan -

oikeassa. Enemmistöllä on valta, ja onhan valta sittenkin käytännössä sama kuin oikeus: sentähden enemmistöllä on oikein. Me, jotka olimme vähemmistössä, olimme väärässä.

Meillä ei siis ollut oikeutta esiintyä Suomen Teosofisen Seuran nimessä! Minä, joka olin palvellut teosofista asiaa neljännevuosisadan, en ollut enää oikeutettu edustamaan Teosofista Seuraa!

Näin ollen ei ollut muuta kuin yksi mahdollisuus jäljellä: lakata Teosofisen Seuran välityksellä palvelemasta teosofiaa ja etsiä teosofialle uusi väline, synnyttää teosofinen työ uudestaan uudessa muodossa. Kun vanha ruumis hylkää, on luotava uusi. Ehkä se sanoma, joka meikäläisten kautta pyrkii esille, onkin täynnä niin uutta henkistä viiniä, ettei sitä enää käynyt kaataminen vanhoihin leileihin!

Senpätähden kutsuin, noudattaen siinä monen T. S:n jäsenen kehoitusta, kaikkia niitä totuudenetsijöitä, Okkultisen Osaston teosofejia, jotka minun kanssani tahtoivat jatkaa henkistä valistus- ja kasvatusyötä uusissa uomissa, liittymään kanssani seuraksi, jonka nimeksi ehdotin:

RUUSU-RISTI, Suomen Salatieteellinen Tutkimus-Seura (ruotsiksi: *ROSEN-KORSET, Samfundet för ockult forskning i Finland*), ja jonka perustava kokous pidettiin Helsingissä marraskuun 14 p:nä.

Häviäjät ja voittajat häviävät molemmat taistelussa. Buddha

Hierarkiasta

Kauno Mannonen

Pekka Ervast perustaessaan Ruusu-Ristin muodosti sen hallinnon hierarkkiselle pohjalle, mikä tarkoittaa ulkonaisesti katsoen mm. sitä, että jäsenistö ei valitse johtajiaan, niin kuin tapahtuu demokratiassa, vaan hallinto täydentää itse itsensä.

Tämmöinen menettelyhän tuntuu nykyajan demokratiaan tottuneesta ihmisestä jo hieman arveluttavalta, sillä juuri tällaisesta yksin tai harvainvallasta olemme ihmiskunnassa parhailaan pääsemässä, ja pyrkimässä kohti demokratian vapautta ja tasa-arvoa.

Miksi ei siis meillä Ruusu-Ristissä, emmekö elä ajan hermolla? Vastaisin tähän, että me elämme kyllä ajan, mutta samalla myös ikuisuuden hermolla.

Mysterio-opistoissa on aina vallinnut, ja tulee aina vallitsemaan, hierarkkinen muoto, koska se perustuu kosmiseen järjestykseen, kosmiseen hierarkiaan, jota kohti ihmiskuntakin on kehityksessä, ja jonka vaikutuksen ja johdon alainen se nytkin tietämättään on.

Demokratia on vain välivaihe, kuin työvaihe, ihmiskunnan vapautuessa alemman luontonsa diktatuurista. Demokratia pyrkii tasa-arvoon lain ja oikeudenmukaisuuteen, ja on aivan kuin ulkoinen vaatimus ihmiskunnassa. Hierarkia taas totuudenmukaisuuteen, ja on enemmän sisäinen vaatimus. Niissä on vähän sama suhde kuin Mooseksen ja Jeesuksen käskyillä.

Jeesushan menee syvemmälle, aina syihin asti, mistä epäoikeudenmukaisuus, väärät teot ja laittomuudet lähtevät.

Ei hän tullut lakia kumoamaan, vaan täyttämään. Ja kuka pystyy paremmin täyttämään, kuin hän joka ymmärtää lain hengen.

Jeesushan rikkoi juutalaisten ulkoisia lakeja, mm. sapatin lakia vastaan, sillä hän näki sen vinoutuneisuuden johon lain ymmärtämättömyys ja kirjaimellinen tulkinta olivat johtaneet. Ehkä meidän yhteiskunnassamme on oltu menossa toiseen ääriin, poistamassa lailla tällainen yhteinen sapatin vietto mammonan pyrkimyksiä haittaavana.

Juutalaiset olisivat halunneet kivittää Jeesuksen lain rikkomisesta, sillä niin kauan kun me kuljemme sokeana ulkoisen lain tietä meitä hallitsee tuomion henki, ja niin kauan kun me vielä tuomitsemme sen, minkä pahana näemme, emmekä sitä ymmärrä, hallitsee tämä paha meitä vielä.

Essealaiset jo sanoivat, että älä käytä lakia veljeäsi vastaan.

Me törmäilemme niin kauan meitä rajoittaviin lakeihin kunnes pääsemme sopusointuun elämän lakien hengen kanssa, josta käsin Jeesuksen asioita katseli.

Todellinen kristinuskko, ja siten ruusu-ristiläisyyskin alkavat pahan vastustamattomuudesta, ja oikeuksista luopumisella.

Tämä luopuminen antoi alkuseurakunnallekin sen voiman minkä edessä vallanpitäjät olivat neuvottomia.

Vanhan liiton juutalaisuus, johon meidän kirkkomme ja yhteiskuntamme pohjaavat, vetoavat vielä oikeuteen ja lakisiteisyyteen, minkä johdosta paha on jokapäiväinen vastustaja kuin myös kouluttaja.

Omistamisen, oikeuden vaatimus, vielä kauimmin totuudenetsijänkin tajuntaa pihdeissään pitää, sillä kaiken jonka luulemme omistavamme, se omistaakin vielä meidät.

Demokraattinen oikeuden, lakisiteisyyden ja omistamisen vaatimus sitoo tajuntamme siten vielä voimakkaasti mammonan maailmaan, ja sen kovaan kantapääkouluun.

Oikeuksista luopuminen on tie vapautteen tasa-arvoon ja veljeyteen, jota eivät Ranskan val-

lankumousjohtajat tietäneet.

Tietosanakirja sanoo hierarkian olevan pappisvaltaa. Näin se voidaan ymmärtää jos kyse on todellisesta pappeudesta, eli tietäjän ohjauksesta. Muutenhan pappisvalta on vain eri asteista henkistä diktatuuria.

Mutta puhutaan myös enkelihierarkioista, jolloin olemme tekemisissä jo todellisten hierarkioiden kanssa. Niissä ehkä olennaisin piirre on vastuun ottaminen, kehittyvää elämää auttamalla ja palvelemalla. Ne eivät ehdollista hyvyttään, niin kuin me ihmiset vielä, vaan ne ovat täysin itsekkäistä pyrkimyksistä vapaita, sillä he toteuttavat kosmisen järjestyksen jumalaista suunnitelmaa ja -tahtoa.

Ihmisen tehtävä on tuoda taivasten valtakunta, ja sen myötä kosminen hierarkia maan päälle, ja ihminen voi sen vain tehdä. Mutta monet enkelikunnat ovat meitä siinä tehtävässä auttamassa, tietämättämme.

Tämä näkymättömyys auttamisessa ja palvelemisessa onkin hierarkialle ominaista.

Me huomaamme vasta kun Leo on poissa, ettei kaikki sujukaan enää niin kuin oli totuttu odottamaan. Todellinen hierarkia ei siten olekaan vallan käyttöä, vaan näkymätöntä palvelemista ja vastuun ottamista niistä tehtävistä johonka elämän korkeammat hierarkiat meidät asettavat. Jos olette uskollisia vähässä, panen minä teidät paljon haltioiksi, sanoo elämä.

Ihmiselle joka ei vielä ymmärrä ja näe suurempia kokonaisuuksia ja elämän tarkoituksia, joita esimerkiksi karman herrat joutuvat ottamaan huomioon, sen toimet saattavat näyttäytyä joskus myös epäoikeudenmukaisilta.

Enkeli saattaa jopa väkivaltaisesti tyrkätä ihmisen pois auton alta, tai sitten auton alle, mikä teko hänelle ei ole hyvä eikä paha, vaan välttämättömyys joka on meidän kohtalossamme.

Hyvä ja paha ovat vain kuin malja meidän silmissämme, joka estää meitä vielä tarkoituksenmukaisuutta ja totuutta näkemästä.

Enkelihierarkiat vaikuttavat monella tavoin meidän elämässämme. He jopa vaikuttavat eri aikakausien laatuun. Yksi seitsemästä pääenkelistä, Rafael, joka kuvataan oikeuden vaaka kädessään, ja jonka vaikutuskausi alkoi noin 400 vuotta sitten, aikaansai demokratian synnyn ihmiskunnassa.

Vesimieskauden alusta eli viime vuosisadan alusta on jo vaikuttanut enkeli Mikael.

Hänet taiteilijat kuvaavat alistamassa, valkoisen hevosen selässä istuen, peitsellään lohikäärmeen. Hän inspiroi ihmiskuntaa voittamaan alemman eläimellisen luontonsa.

Ei siis enää taistelemaan ulkoista pahaan vastaan, minkä Rafaelin inspiraatio aikaansai, vaan kohdistamaan huomio itse pahan alkujuureen, ihmiseen itseensä. Tämä vaikutus inspiroi ihmiskuntaa lähimmän parinsadan vuoden aikana.

Nyt maan päälle voi inkarnoitua paljon vanhoja sieluja joille tämä ajan laatu on otollinen.

Se mahdollistaa myös korkean henkisen opettajan inkarnoitumisen, niin kuin edellisenkin Mikaelin aika, jolloin Jeesuksen oli mahdollista syntyä ja vaikuttaa ihmiskuntaan. Sillä ajan laatu oli hänen opetuksilleen suotuisa.

Ottamalla vastuuta ja täyttämällä kaikki ne veloitteet tunnollisesti jotka elämä on meille asettanut voimme olla omalta osaltamme tuomassa taivasten valtakuntaa, tätä kosmista järjestystä, hierarkiaa maankin päälle.

Hierarkian oikean merkityksen ja tarkoituksen ymmärtäminen kasvattaa meitä oikeassa kunnioituksen ja nöyryyden hengessä, joka on vapaa itsekkäistä pyrkimyksistä ja sen vuoksi mahdollistaa myös meistä kasvavan todellisia hengen jättiläisiä ja ihmiskunnan auttajia.

Ruusu-Risti on renkaana ihmisten näkymättömässä veljeskunnassa ja se on järjestynyt kouluksi, joka tässä fyysisessäkin maailmassa muodoillaan opettaa kosmisen hierarkian aakkosia.

Paramahansa Yogananda

– ajattoman viisauden lähettäjä

Merja Lännerholm

Kuin kirkas valo, joka loistaa pimeyden keskellä – sellainen oli Yoganandan läsnäolo tässä maailmassa. Sellaisia suuria sieluja nähdään maan päällä vain harvoin, kun ihmisten keskuudessa vallitsee todellinen tarve. Olemme kiitollisia Yoganandalle siitä, että hän levitti Intian viisautta niin ihmeellisellä tavalla Amerikkaan ja länsimailla.

Näin sanoi Hänen Pyhyytensä Kanchipuramin Shankaracharia.

Kautta historian ihmisiä on opastettu hylkäämään aineen harhat ja etsimään hengen valtakuntaa, omaa sisintä Itseään eli Jumalaa. Teosofinen liike alkoi toissa vuosisadan loppupuolelta lähtien luoda pohjaa uskontojen ykseyden käsittämiseksi, ja viime vuosisadalla esiintyikin sitten lukuisia henkisiä opettajia, joita voidaan kutsua silanrakentajiksi idän ja lännen välillä.

Yksi suurimmista oli Paramahansa Yogananda, jonka työ länsimailla ajoittui 20-, 30- ja 40-luvuille. Hän on tullut meillä tunnetuksi varsin myöhään, sillä hänen pääteoksensa *Joogin omaelämäkerta*, joka on valloittanut miljoonien ihmisten sydämet kuuden vuosikymmenen aikana ja yli 20 kielellä, suomennettiin vasta vuonna 2006. Muita hänen kirjojaan, jotka osin perustuvat pikakirjoitettuihin opetuspuheisiin ja esitelmiin, ei ole ainakaan vielä suomennettu. Englannin kielelläkin julkaisutoiminta on jatkunut vuosikymmeniä Yoganandan ns. kuoleman jälkeen, joka tapahtui vuonna 1952.

Tämän artikkelin lähteenä olen käyttänyt vain vähäisessä määrin Joogin omaelämäkertaa, sillä toivon, että mahdollisemman

moni innostuisi itse lukemaan tuon kiehtovan tarinan. Tärkeimpinä lähteinä minulla on ollut Yoganandan koottujen esseiden ja puheiden kolmas osa *Journey to Self-Realization* (”Matka itseoivallukseen”) ja pari pienempää englanninkielistä kirjaa.

Yoganandan elämäntehtävä oli itämaisen joogatekniikan tuominen länsimailla. On sanottu, ettei kukaan muu ole niin paljon kuin hän vaikuttanut siihen, että jooga käsitteenä on tullut tutuksi länsimaalaisille – olkoonkin että moni liittyy sen nimenomaan hathajoogan venyttely- ja keskittymisharjoituksiin, kun taas Yogananda opetti jumalyhteyteen tähtäävää joogaa, tarkemmin sanottuna ns. krija-joogatekniikkaa.

Yoganandan hindulaisesta taustasta huolimatta hänen viestinsä oli kaikkien uskontojen ja lahkosten yläpuolella. Samalla hänen sanomansa oli sävyiltään vahvasti uskonnollinen: hän puhui alituisen Jumalasta, Jumalasta ja Jumalasta, joka on kaikkien ns. uskontojen yhteinen – sillä on vain yksi ainoa universaali uskonto. Ja hän puhui omasta kokemuksestaan, sillä hän oli itse tullut tuntemaan Jumalan, ja hänelle oli vierasta teoreettinen pohdiskelu ja spekulointi. Opettajana hänellä oli toisessa kädessään hindujen Bhagavad Gita ja toisessa kädessä Uusi testamentti. Näissä kahdessa on Yoganandan mukaan parhaiten viitotettu tie itseoivallukseen eli Jumalan tuntemiseen, ja Yoganandan länsimaalle tuoma käytännön jooga on tekniikka, joka yhdistettynä sydämen antaumukseen ja eettiseen elämään nopeuttaa tällä tiellä kulkemista. Tiedon tie, antaumuksen tie ja toiminnan tie (ns. karmajooga) vievät nekin eteenpäin mutta ovat liian yksipuolisia. Vasta kun niihin yhdistää joogameditaation ja oppii kääntämään energiansa sisään päin, voi päästä varsinaiselle valtatielle taivasten valtakuntaan.

Värikäs nuoruus

Mukunda Lal Ghosh, kuten Yoganandan alkuperäinen ristimänimi kuului, syntyi tammikuun 5. päivänä 1893 Gorakhpurissa, Koillis-Intiassa. (Yogananda oli hänen myöhemmin itselleen gurun kehotuksesta valitsemansa jooginimi, joka tarkoittaa ”autuus joogan avulla”.) Jo varhain oli ilmeistä, että kyseessä ei ollut tavallinen poikalapsi, vaan hänen elämänsä leimasi aivan erityinen jumalainen johdatus ja missio. Hänen äitinsä tajusi sen ja rohkaisi poikaa tämän henkisissä pyrkimyksissä. Jo 11-vuotiaana Mukunda menetti syvästi rakastamansa äidin, mikä sinetöi hänen päätöksensä löytää Jumala ja saada Luojalta itseltään vastaukset elämän ja kuoleman kysymyksiin.

Yoganandan lapsuus- ja nuoruusikä oli täynnä ihmeellisiä seikkailuja, joista hän kertoo mukaansa tempaavasti omaelämäkerrassaan. Hän muun muassa karkasi koulupoikana ystävän kanssa Himalajalle Gurun etsintään, mutta isovelji onnistui jäljittämään karkulaiset, jotka joutuivat lopulta kiltisti nousemaan paluujunaan. Vanhin veli olikin se, joka yritti saada Yoganandan niin sanotusti järkiinsä, tyyliin ”järjestä aineelliset asiat ensin ja sitten voit ryhtyä etsimään Jumalaa”. Mutta pikkuveli tiesi, että asia on tasan päinvastoin ja onnistui myös todistamaan sen isolle veljelle. Tästä voi lukea hauskan tarinan omaelämäkerrasta.

Mestarin kaipuussaan nuori Yogananda kierteli tapaamassa monenlaisia guruja ja pyhimyksiä, joilla oli mitä ihmeellisimpiä taitoja – kuka pystyi luomaan tuoksuja tyhjistä, kuka näyttäytymään kahdessa paikassa samaan aikaan. Monilta hän sai kiertämättä mieleenpainuvia ja hyödyllisiä opetuksia. Mutta Yogananda jatkoi etsintäänsä, hän kaipasi omaa mestariaan, jonka hän oli kohdannut lukuisissa näyissä. Lopulta koiti ensi tapaamisen aika Yoganandan ollessa 17-vuotias. Yogananda kuvaa ensitapaamis-

ta rakkaan gurunsa Swami Sri Yukteswarin kanssa riemullisena jälleennäkemisenä. Sri Yukteswar edusti korkealle kehittyneiden gurujen linjaa, johon Yogananda tavallaan liittyi jo syntymänsä kautta, sillä hänen vanhempansa olivat Lahiri Mahasayan, Sri Yukteswarin gurun oppilaita. Kun Yogananda oli pienenä vauvana äitinsä sylissä, Lahiri Mahasaya siunasi lapsen ja lausui äidille ennustuksen: ”Pikku äiti, sinun pojastasi tulee joogi. Henkisenä veturina hän tulee viemään monia sieluja Jumalan valtakuntaan.” Lahiri Mahasaya oli puolestaan kuolemattoman Mestarin Mahavatar Babajin oppilas. Babaji oli elvyttänyt krija-joogan muinaisen tieteen tuotavaksi nykyihmisten käyttöön. Krija-jooga, jota Krishna ylisti Bhagavad Gitassa ja myöhemmin Patanjali jooga-ajatelmissaan, käsittää sekä meditaatiotekniikan että elämäntaidon, jotka yhdessä vievät ihmisen Jumalan eli sisäisen Itsen yhteyteen.

Vuonna 1915 Yogananda suoritti tutkinnon Kalkutan yliopistossa. Opinnot olivat hänen gurunsa Sri Yukteswarin vaatimus, joka perustui yksinomaan ajatukseen, että akateeminen titteli olisi edellytys sille, että häntä tultaisiin lännessä kuuntelemaan. Aika oli näyttävä, että Yoganandan ei tarvinnut kauan kantaa oppiarvoaan; oltuaan muutama vuoden Yhdysvalloissa hän pudotti tittelin pois. Niin vakuuttava ja vaikuttava oli hänen olemuksensa ja opetuksensa että usein ”ne, jotka tulivat pilkkaamaan, jäivätkin rukoilemaan”.

Samoihin aikoihin, vähän yli 20 vuoden iässä, Yoganandasta tuli kunnianarvoisan Swamien munkkikunnan jäsen ja häntä alettiin siis tituleerata Swami Yogananda. Paramahansa puolestaan on mestaruuteen viittaava arvonimi, jonka vain todellinen guru voi antaa kehittyneelle oppilaalle, ja tämän tittelin Sri Yukteswar antoi rakkaalle oppilaalleen Yoganandalle myöhemmin,

vuonna 1935.

Ennen lähtöään länteen Yogananda perusti elämäntaidon koulun, jossa perinteisten aineiden ohella opetettiin joogaa ja korkeita henkisiä ihanteita. Koulu on sittemmin, Yoganandan jo jätettyä fyysisen elämän, kasvanut koko Intian kattavaksi verkostoksi; 1900-luvun lopulla oppilaitoksia oli jo yli 20.

Länsimaille

Vuonna 1920 Yoganandan katsottiin olevan kypsä aloittamaan työnsä maailmalla joogatiteen levittämiseksi. Hänen merkittävä vastuunsa ja roolinsa jumalaisen suunnitelman toteutuksessa ilmenee Babajin seuraavista sanoista hänelle tuona vuonna: ”Sinä olet minun valintani krija-joogan sanoman levittäjäksi läntiseen maailmaan. Kauan sitten tapasin gurusi Yukteswarin Kumbha Melassa; kerroin hänellä silloin, että lähettäisin sinut hänelle koulutettavaksi. Krija-jooga, tieteellinen Jumala-ovalluksen tekniikka, tulee lopulta leviämään kaikkiin maihin ja osaltaan auttamaan kansakuntien saattamisessa sopusointuun viemällä ihmisen henkilökohtaiseen, transsendenttiin kokemukseen Äärettömästä Isästä.”

Yogananda aloitti tehtävänsä lännessä osallistumalla vuonna 1920 Bostonissa uskontoliberaalien konferenssiin. Sen jälkeen hän matkusti yli vuosikymmenen ajan Yhdysvaltoja ristiin rastiin ja puhui lähes päivittäin täysille saleille monissa maan suurimmista auditorioista – New Yorkin Carnegie Hallista Los Angelesin Filharmonisen orkesterin saliin. Tammikuussa 1925 Los Angeles Times raportoi: ”*Filharmonia-salista on tuhansia jouduttu käännättämään pois tuntia ennen luentoa, 3000 hengen salin täytettyä ääriään myöten. Vetonaula on Swami Yogananda, hindu, joka on tullut valloittamaan Yhdysvaltoja, puhumaan Jumalasta ja*

saarnaamaan kristinuskon ydinsanomasta.” Länsimaalaiselle ajattelulle tuli järjestyttävänä uutisena, että jooga – siten kuin Yogananda sitä omalla kauniilla ja selkeällä tavallaan tulkitsi ja esitti – on universaalista tiedettä ja sellaisena todellakin kaikkien tosi uskontojen ydin.

Saman tien saavuttuaan Yhdysvaltoihin, siis vuonna 1920, Yogananda perusti sinne *Self-Realization Fellowshipin* (”Itse-ovalluksen yhteisö”). Vuonna 1925 valmistui Mount Washingtoniin Los Angelesiin järjestön päämaja, josta Yoganandan aloittama maailmanlaajuista työtä johdetaan tänäkin päivänä. SRF:n johtajana on nyt jo yli 90-vuotias amerikkalainen nainen nimeltä Daya Mata, joka liittyi järjestöön 17-vuotiaana 30-luvun alkupuolella ja omistautui Yoganandan työn edistämiseksi Mestarin vielä eläessä mm. pikakirjoittamalla hänen puheitaan, joiden julkaisuasuun saattaminen on jatkunut vuosikymmeniä tämän kuoleman jälkeen. Joka on kiinnostunut krija-joogatekniikasta, voi saada johdatuksen siihen tilaamalla SRF:n opetuskirjeet, joita järjestö toimittaa omakustannushintaan, englannin lisäksi mm. saksan, espanjan ja ranskan kielille käännettyinä. (www.yogananda-srf.org)

1930-luvun loppupuolella Yogananda alkoi vetäytyä pois julkisuudesta. ”En ole kiinnostunut suurista kansanjoukoista”, hän sanoi, ”vaan sieluista, jotka tahtovat tosissaan tulla tuntemaan Jumalan.” Jäljellä olevina vuosinaan hän keskittyi opettamaan vakavista opiskelijoista koostuvia ryhmiä ja puhui enimmäkseen järjestön omissa temppeleissä. Yogananda ennusti itse, että hän kuolisi saappaat jalassa, puhuessaan Jumalasta ja Intiasta. Ennustus toteutui maaliskuun 7. päivänä 1952, jolloin hänet oli kutsuttu puhumaan Intian suurlähettilään kunniaksi järjestetyssä tilaisuudessa. Hän piti sykähdyttävän puheen, ja siteerasi lopuksi

omaa runoan *My India – Minun Intiani*. Sen jälkeen hän käänsi katseensa ylöspäin ja siirtyi *mahasamaadhiin* – eli suoritti edistyneen joogin tietoisien poistumisen maallisesta elämästä.

Universaali uskonto

Pienessä kirjassa *The Science of Religion*, joka perustuu hänen ensimmäiseen luentoonsa Yhdysvalloissa, Yogananda riisuu uskonnon dogmien ja muotomenojen kaavuista. Näiden alta paljastuu universaali uskonto. Niin tieteen kuin uskonnonkin perimmäisten kysymysten lopulliset vastaukset voivat löytyä vain tietoisuuden laajenemisen kautta. ”Niin kuin suurta valtamerta ei voi mahduttaa pieneen kuppiin, on mahdotonta ottaa vastaan rajaton viisauts ihmisälyn rajalliseen kuppiin. Ihmisen tietoisuuden tulee laajentua, jotta se voi pitää sisällään totuuden äärettömän valtameren.”

Uskonto on käytännön asia – sillä ei ole mitään arvoa, jos se jää spekulatiiviseksi tai dogmismuksen asteelle eikä kanna hedelmää ja edistä onnellisuutta. Uskonnon tulisi siis perustua käytännön elämän eikä älyn tai tunteen tarpeeseen. Universaali uskonto syvimmässä mielessä on pyrkimystä jumalyhteyteen, joka yksin voi tuoda pysyvän onnen, ilon ja rauhan.

Ihmisen perimmäinen motiivi kaikessa toiminnassa on kärsimyksen välttäminen ja onnen saavuttaminen. Kuka pyrkii onneen fyysisen rakkauden kautta, kuka keräämällä omaisuutta. Pidemmälle jalostunut sielu etsii onnea siitä, että hän lievittää toisten kärsimystä ja levittää ympärilleen onnea, iloa ja valoa. Tässäkin on mukana oman onnen tavoittelua, mutta se on ns. hyvää itsekkyyttä, kun pyrkimyksen keskipisteenä ei ole oma tai perheen hyvinvointi vaan yksilön onnen ehtona on yhteisen hyvän edistäminen. Hyvä itsekkyyks perustuu ajatukseseen että olemme kaikki samassa venees-

sä, emme ole erillisiä ja toisistamme riippumattomia. Kun emme tee eroa oman onnen ja toisten onnen välillä, emme koskaan kuvittele mitenkään ”uhrautuvamme”. Pitkälle kehitettynä hyvä itsekkyyks vie lopulta ”pyhään itsekkyyteen”, josta esimerkkeinä ovat kaikki suuret pyhimykset ja marttyyrit; he uhraavat persoonallisen elämänsä tietäen saavuttavansa sillä jotain monin verroin arvokkaampaa, auttaen ja kohottaen samalla ihmiskuntaa.

Ihmisten yleinen erehdys perustuu siihen, että me samaistumme kehoomme ja siinä asuvaan kuolevaiseen persoonaan, jolloin etsimme onnea persoonallisten halujen tyydyttämisestä. Emme tiedosta, että on mahdollista löytää katoamaton onni ja autuus, joka ei johda kärsimyksiin ja jota ei voi ottaa meiltä pois. Tämä pysyvä autuus, rakkaus ja rauha on Jumala, ja sen voi löytää ainoastaan sisäisen itseoivalluksen kautta. Itseoivallus on tieto – ruumiissa, mielessä ja sielussa – siitä että olemme yhtä Jumalan kaikkiallisen läsnäolon kanssa. Jumalan kaikkiallinen läsnäolo on meidän kaikkiallinen läsnäolomme, ja me olemme juuri nyt yhtä paljon osa häntä kuin koskaan tulemme olemaan. Ainoa mitä tarvitaan on tämän tiedon parantaminen.

Jeesuksen joogaa

Yoganandan opetuksen voisi kiteyttää kolmeen kohtaan Uudesta testamentista, joihin hän usein viittasi. Ne ovat kohtia, joiden todeksi eläminen tekee uskonnon tyhjien seremonioiden toistamisesta tai opinkappaleitten hedelmättömästä pohdiskelusta tosi uskonnon harjoittamiseksi. Ensinnäkin: ”*Etsikää ensin taivasten valtakuntaa, niin kaikki muukin teille annetaan.*” Toiseksi: ”*Ensimmäinen on tämä: - - - Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi kaikesta sydäimestäsi, kaikesta sielustasi, kaikesta mieles-*

täsi ja kaikesta voimastasi. Toinen on tämä: rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Ei ole mitään käskyä, suurempaa kuin nämä.” Tähän on Yoganandan mukaan koottu kaikki olennainen. Mutta miten saavuttaa rakkaus Jumalaan ja Jumalan rakkaus, joka tekee meidät kykeneviksi rakastamaan veljämme? Vastaus on kolmannessa kohdassa: ”Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa niin teille avataan.”

Puolella sydämellä tapahtuva pyrkimys, jokunen satunnainen rukous tai meditaatio ei riitä: ellemme etsi voimalla ja aseta tätä etsintää kaiken muun edelle, emme löydä taivasten valtakuntaa. Jos taas tässä onnistumme, saamme sisäisen rauhan ja alati uudistuvan ilon lisäksi kaiken muunkin mitä tarvitsemme. Tästä viimeksi mainitusta Yoganandan oma elämä oli loistava esimerkki: Hän omistautui täysin tehtävälleen ihmiskunnan hyväksi, ja asioiden aineellinen puoli, oli sitten kyse jokapäiväisestä leivästä tai maa-alueiden hankkimisesta ja temppelin rakentamisesta hoitui aina ja poikkeuksetta – monessa tapauksessa voisi sanoa: kuin ihmeen kautta.

Kolkuttaminen ja anominen on rukousta ja meditaatiota, mutta myös sanat ”rakasta Jumalaa kaikesta sydämestäsi, sielustasi, mielestäsi ja voimastasi” viittaavat aivan suoraan joogameditaatioon:

Kaikesta sydämestäsi viittaa erityisesti bhakti-joogan eli antaumuksen harjoittamiseen. Ihminen keskittyy luonnostaan siihen, missä hänen sydämensä on.

Kaikesta mielestäsi tarkoittaa fokuoitetun keskittymistä, mikä edellyttää harhaillevien ajatusten saamista hallintaan täsmällisellä harjoituksella.

Kaikesta sielustasi viittaa ylitietoisien tilan saavuttamiseen, jossa kaikki ajatustoiminta on hiljentynyt ja ihmissielu kokee tietoisien yhteyden Jumalaan kaikkiallisena henkenä, universaalisenä rakkautena ja ilona.

Ja lopuksi: *Kaiken voiman* keskittäminen

tähän pyrkimykseen on mahdollista sen tieteen avulla, jota kriija-jooga opettaa.

Lainaan kirjasta The Yoga of Jesus (”Jeesuksen jooga”, lyhennelmä laajasta opuksesta joka kertoo Kristuksen toisesta tulemisesta eli Kristus-tietoisuuden heräämisestä ihmisessä):

” Se, että Jumala käskää ihmistä rakastamaan Häntä yli kaiken muun, saattaisi näyttää sopivan huonosti kaikkivaltiaan Jumaluuden suuhun. Mutta kaikki avataarat ja pyhimykset ovat tienneet sydämessään, että kyse ei ole haihattelevan Jumalan oikun tyydyttämisestä vaan välttämättömyydestä, jonka kautta yksilöitynyt sielu saavuttaa tietoisien yhteyden alkulähteeseensä. Jumala voi elää ilman ihmisen rakkautta; mutta kuten aalto ei voi olla olemassa ilman merta, niin ei ihmisenkään voi olla olemassa ilman Jumalan rakkautta. Rakkauden jano jokaisen ihmisen sydämessä juontuu siitä, että ihminen on tehty Rakkauden Jumalan kuvaksi. Siten avataarat ja pyhimykset ovat kutsuneet ihmiskuntaa rakastamaan Jumalaa, ei pakon eikä käskyn vuoksi, vaan siksi, että Hänen rakkautensa valtameri sykkii jokaisen sydämen pienen rakkauden aallon alla.”

Muiden opettajien tavoin, tietenkin, Yogananda kehotti siis meditoimaan päivittäin ja rukoilemaan lakkaamatta – vaikkakin rukousta parempi ilmaisu olisi hänen mielestään vaatiminen, johon ei liity kuvaa tyrannijumalasta, jota pitää lähestyä imarrellen ja kerjäten. Jumalan poikina meidän tulee uskoa ja muistaa, että emme ole kerjäläisiä vaan taivaallisen Isän lapsia, joilla on oikeus vaatia perintöosuuttaan. Vaatiminen merkitsee jatkuvaa kolkuttamista, vetoamista Jumalaan päivin ja öin. Erästä rukouksen muotoa, jota Yogananda suositti, hän kutsui *ajatuskaiskauksiksi* (mental whispers). Niillä on dynaaminen voima kohottaa ja parantaa yksilön elämää ratkaisevalla tavalla. Mitä tahansa teenkin, voin mielessäni jatkuvasti kuiskia esimerkiksi näin: ”Päivin

öin, päivin öin, etsin Sinua päivin öin”. Tai vaikka: ”Taivaan Isä, ilmaise itsesi minulle! Sinä olet juuri tässä. Sinä olet auringossa ja ruohossa ja vedessä. Sinä olet tässä huoneessa, sinä olet minun sydämessäni.” Tästä tehdä hyvän tavan, joka korvaa monta vanhaa, huonoa tapaa.

Miksi olemme olemassa?

Miksi Jumala loi maailman? Yoganandan vastaus kuuluu: ”Maailma on Jumalan harrastus.” Toinen kielikuva, jota hän käytti, oli ”kosminen näytelmä” ja Jumala sen tuottajana/ohjaajana. Samalla hän myönsi, että Jumalan draama on usein kaikkea muuta kuin hupia niille, jotka joutuvat kärsimään siinä. Hänellä oli tapana jutustella Jumalan kanssa, ja eräässä esitelmässään hän kertoo seuraavaa:

”Sanon usein Herralle: Vaikka nyt haluaisitkin harrastuksen, miksi Sinun pitää luoda kaikki tuskat ja syöpätaudit ja kamalat tunteet osaksi sitä? Tietenkään en ole maailmassa kritisoidakseni Luoja, sen tiedän, mutta kiistelen silti kaikessa nöyryydessä hänen kanssaan.

Hän nauraa minulle ja sanoo: Viimeisessä luvussa kaikki tulevat tietämään vastauksen näihin kysymyksiin.”

No niin, minähän jo tiedän vastauksen, mutta vänkään niiden puolesta, jotka eivät tiedä, ja sanon: Onhan se näytelmää Sinulle, Herra, mutta kurjuutta ja kuolemaa niille, jotka eivät tiedä että kaikki on vain näytelmää. Pariskunta menee naimisiin ja kokee löytäneensä täydellisen rakkauden, ja sitten toinen heistä kuolee – mikä tragedia. Tai joku menettää kaiken pörssiromahduksessa ja hyppää ikkunasta ... ja kaikki aistien ansat – seksi, viini ja raha – houkutukset jotka nousevat ihmisen sisältä. Miten kaikelle voi löytää oikeutuksen? Miksi on ganstereita ja mielisairautta ja kaikkea kamalaa kärsimystä? - - - Mitä sanot kaikista niistä, jotka ovat

harrastuksesi uhreja?

Ja Jumala sanoo: 'Minä olen tehnyt kaikki ihmiset omaksi kuvakseni. Jos tiedät olevasi osa minua, voit elää tässä maailmassa ja nauttia siitä niin kuin minäkin nautin.'

Tämä (sanoo Yogananda) on lopullinen vastaus. Me emme näe tätä maailmaa niin kuin Jumala näkee sen.

Lopullisen vastauksen kärsimyksen ongelmaan tuo siis vasta jumalätietoisuus.

Koko kosmos on Luojan projisoima ajatus; me ihmiset olemme hahmoja Jumalan unissa. Jotkut unet ovat onnellisia, toiset painajaisia. Jos se uni, jota elämme maailman harhojen vallassa olisi aina ruusuista ja ihanaa, me emme haluaisi herätä hengen todellisuuteen.

Miten sitten jaksaa elää tässä draamassa? Yogananda kehottaa ottamaan elämän tapahtumat vähemmän vakavasti, vähemmän tunteella. Ei pidä antaa valtaa tuskan tunteelle, olla liian tunneherkkä, vaan oppia näkemään kaikki suurena kosmisena näytelmänä, joka kävisi tylsäksi ellei siihen sisältyisi myös ”actioniä” ja kamaluuksiakin. Me selviydymme sitä paremmin, mitä vähemmän samaistumme rooliin, joka meille on annettu – mutta samalla näyttelemme osamme mahdollisimman hyvin ja nurkumatta. On myös tärkeää muistaa, että kaikkia rooleja tarvitaan, joten meidän ei pidä koskaan verrata itseämme toisiin.

Suhtautuminen karmaan

Yogananda kehotti ihmisiä olemaan liiaksi takertumatta ajatukseen karmasta, koska silloin se rajoittaa vapautta ja jarruttaa kehitystä. Usein karmaa ajatellaan vain menneiden tekojen seurauksina, vaikka oikeastaan se on kaikkien hyvien ja huonojen, entisten ja nykyisten vaikuttavien syiden, ajatusten ja tekojen summa. Karma ilmenee muun muassa erilaisina vaikutteina, kuten aika, jossa elämme. sekä kansallisuus, voi-

makkaasti sitova tekijä. Kun samaistumme ruumiiseemme, samaistumme kansallisuuteemme. Universaalilla asenteella ja elämäntavalla vapautamme itseämme. Enemmän kuin tajuammekaan, meihin vaikuttaa lähiyhteisö – esim. ammatillinen yhteisö – jossa toimimme. Ympäristön vaikutus on yleensä yksilön tahdonvoimaa suurempi. Tietysti meihin vaikuttaa myös perhepiiri ja sen tavat, ja lopuksi, pienimpänä mutta tärkeänä ympyränä oma itsemme: olemme omien tapojemme vankeja, mikä ei koske vain käytöstämme vaan myös sisäisiä reaktioitamme ja sitä kaavaa, jonka mukaan ajatus- ja tunne-elämämme toimii.

Kaikki nämä kahleet ovat avattavissa tässä ja nyt, karmasta johtuvat tottumukset voi voittaa, jos tiedostaa ne ja tekee tiukan päätöksen elämänsä suunnasta. Yogananda korosti, että meillä jokaisella on valta tulla siksi, mitä tahdomme. Ihminen on sitä ja tulee siksi, mitä hän ajattelee ja itsestään uskoo. Jos ajattelet itseäsi syntisenä ja huonona, halvaannutat tahtosi ja pysyt sellaisena. Harjoita tahdonvoimaasi. Huonot tavat, tottumukset ja muut viat kuiskivat alati korvaamme ja uskottelevat meille olevansa vaikeita voittaa. Silloin pitää sulkea korvansa.

Lyhyesti sanoen: Kiellä karma! Muista, että olet luotu Jumalan kuvaksi, olet Jumalan poika. Jumalalla ei ole karmaa, eikä ole sinullakaan jos tiedät, että olet kuolematon henkiolento. Siksi vakuuta itsellesi aamuin, päivin, illoin, öin: ”Minä en ole kuolevainen olento; en ole tämä ruumis. Olen Jumalan lapsi.” Tämä on Jumalan läsnäolon harjoittamista ja karman voittamista.

Karma tarkoittaa tekoa, ja teolla on seurauksensa. Mutta miksei vanhan teon seurauksiin voisi vaikuttaa uusilla? Jos joku aikoo lyödä sinua, koska olet itse joskus lyönyt häntä, ja sanot surkeana ”se on karmani, olen ansainnut sen”, niin totta kai saat tällin. Mikset yrittäisi rauhoittaa hyökkääjää,

kertoa katuvasi omaa tekoasi ja auttaa häntä voittamaan katkeruutensa ja kostonhalunsa?

Karma ei ole ulkoapäin tuleva rangaistus, vaan me itse rankaisemme itseämme – ja silloin rangaistuksen laatu ja vaikutus elämäämme on riippuvainen omasta suhtautumisestamme. Ns. karmallinen sairauskaan ei ole väistämätön, voimmehan luoda uusia syitä, jotka muokkaavat entisten tekojen seurauksia. Sairaudesta on kiinni siitä, antaudummeko ”sairautietoisuudelle”. Ajatuksen voimasta paranemisprosesseissa Yogananda kertoo kiintoisan tarinan myös omaelämäkerrassaan.

Ohjeita jokapäiväiseen elämään

Puhuessaan henkisen kehityksen nopeuttamisesta Yogananda sanoo mm. seuraavaa: ”*Mielialat ovat suurin vihollisesi. Älä anna valtaa niille, sillä ne ovat valtaisa kompastuskivi edistyksesi polulla. Valppauden määrätietoisella voimalla suojaudu mielialoilta.*” Esim. ”materialistisesta hermostuneisuudesta” Yogananda varoittaa; hän kutsuu sitä huonoksi tavaksi, joka myrkyttää sielun ja vie mielenrauhan. Samoin herkkänahkaisuudesta on erittäin tärkeää harjoittaa itsensä pois: ”*Jos antaa herkkyyden tulen syödä sydäntään ja kyteä siellä, se polttaa pois sisäisen rauhan kudoksen.*” Tässä yhteydessä Yogananda viittaa omaan nuoruuteensa: hän myönsi olleensa nuorena itsekkin hyvin herkkä toisten arvostelulle, mutta siitä tuli loppu guru Yuktswarin koulussa. Yuktswar karsi oppilaistaan heikkoudet, oikut ja huonot tavat lahjomattomalla ankaruudellaan, joka oli hänen rakkautensa ilmentymistapa. Annetaan Yoganandan itse kertoa: ”*Viisaalla ei ole mitään henkilökohtaista halua alistaa sinua, mutta jos vapaaehtoisesti alistut hänen ohjaukseensa, hän kertoo sinulle taatusti totuuden. Hän kertoo sinulle, mitä tarvitset; ja*

vaikka yhä uudelleen lankeat tai jätät hänet, hän sanoo sinulle totuuden omaksi parhaaksesi. Hän ei ole koskaan lahjottavissa; sellainen oli minun Mestarini. Hän ei ikinä epäröinyt huomauttaa virheistäni, ja hän sanoi: Tuossa on ovi, olet vapaa menemään koska tahansa. Moni pakeni, mutta minä jäin. Tiesin ettei hän halunnut minulta mitään, mutta minä halusin jotain mitä hänellä oli. Mestari sanoi, että hänen kurinsa sattuisi joskus, mutta jos lupasin totella, minun on pidettävä lupaukseni. Ja minä pidin. Täällä Amerikassa opettaja saadaan tuntemaan, että hänen on käsiteltävä kirkon jäseniä silkkihansikkain. Mutta minun Mestarini oli tiukka. Hän sanoi minulle: 'Sinun menetelmäsi tulevat olemaan paljon lempeämmät kuin minun – mutta tämä on minun tapani. Ota tai jätä'. Minä otin – ja ilolla! Se on tehnyt minusta vapaan ihmisen.”

Yoganandalla oli sanottavaa kenelle tahansa; moninaisia ohjeita ja ajatuksia käytännön elämästä sekä yksilön että yhteiskunnan tasolla. Hän ihaili Amerikan sivilisaatiota ja tehokkuutta mutta havaitsi, että se ei tehnyt ihmisiä onnellisiksi. Intian henkinen rikkaus ja Amerikan materiaallinen vauraus edustivat äärimmäisyyksiä, jotka yhdistämällä olisi mahdollista löytää ihanteellinen tasapaino. Hän toivoi, ettei Intia länsimaalaistuisi liikaa, samalla kun hän totesi että amerikkalaisten elämä oli menossa yksinkertaisempaan suuntaan, mikä oli hyvä, sillä mitä enemmän ihmisillä on tarpeettomia tarpeita, sitä vähemmän onnea ja mielenrauhaa. (No, tämän hän sanoi vuonna 1947, ja meidän tiedämme nyt, miten on käynyt. Toisessa yhteydessä samoihin aikoihin Yogananda ilmaisi pienoista huolta television tulosta, ja meidän tiedämme nyt, että huoli oli aiheellinen; aiemmin, 20-luvulla hän oli kannattanut innolla Henry Fordin ideaa 5-päiväisestä työviikosta, sillä hän ajatteli optimistisesti että se antaisi ihmisille mahdollisuuden käyttää

toisen vapaapäivän lepoon ja virkistykseen ja toisen hiljentymiseen.)

Taas pari sitaattia:

”*Kehittyäksesi henkisesti, elä yksinkertaista, hiljaista elämää, lue hyviä kirjoja (älä koskaan halpoja romaaneja), harjoita rauhallisuutta aistien ja tunteiden hallinnan avulla, ja käy paljon aikaa meditaatioon.*” Edelleen: ”*Vie sielusi ylösnousemukseen kaikista heikkouksista, jotka ovat unta vain. Nouse ylös ikuisen viisauteen. Millä keinoin tämän voi tehdä? Siihen sisältyy monta asiaa: itsehillintä, hyvät elämäntavat, lannistumattomuus, peloton ja vahva sielullinen asenne sekä tietoisuuden irrottaminen samastumisesta fyysiseen kehoon. Kieltäydy antautumasta; älä myönnä tappiota, sillä tappion myöntäminen on suurempi tappio. Sinulla on rajattomasti voimaa; viljele tuota voimaa, siinä kaikki mitä tarvitaan. Harjoita siis meditatiota Äärettömän jalkojen juuressa.*”

Elämänasenne on tärkeä. Yoganandan usein viljelemä vertaus oli kuvaus hiilenpalasesta ja timantista. Molemmat ovat samaa ainetta, mutta timantti heijastaa valoa, hiili ei. Hiilimentaliteettia edustavat ne, jotka aina valittavat: ”Maailma on paha, minun päätäni särkee, minulta puuttuu sitä, minä haluan tätä, kaikki menee pieleen.” Kirkas timanttimieli sanoo: ”Ei ole väliä, mitä minulle tapahtuu, minä selviydyn kaikesta, sillä Jumala on kanssani”. Tällainen ihminen saavuttaa valon, ja lopulta, fyysisen, mentaalisen ja henkisen evoluution kautta hänestä tulee Isän kaltainen.

Myös seuran vaikutusta Yogananda korosti:

”*Jos haluat tulla vahvaksi, seurustele vahvojen kanssa, jos haluat kehittää "bisnestajusi", hakeudu liikemiesten seuraan. Jos haluat kehittää kaikkivoipaa jumalaista magnetismia, seurustele niiden kanssa, jotka rakastavat Jumalaa. Kehityt paljon nopeammin tällä tavoin kuin vain lukemalla kirjoja näistä aiheista.*”

Mainion vertauksen aiheeseen liittyen Yogananda esittää seuraavassa

”Kun aloin etsiä Jumalaa, kaihdoin kaikkea, mikä vei ajatukseni pois hänestä, kuin se olisi ollut myrkkyä. Vältin myös liian tiheää kontaktia ihmisten kanssa, jotka eivät olleet samanhenkisiä, koska en halunnut ottaa vastaan vaikutteita. Maito ei kellu veden pinnalla vaan sekoittuu siihen ja laimentuu. Mutta kun maito on kirnuttu voiksi, se kelluu veden pinnalla. Samalla tavoin, jos olet vakava pyrkijä, tee vakaaksi oma jumalatiETOISUUTESI, vapauta itsesi ensin. Sen jälkeen et ole altis kenenkään vaikutukselle, vaan sinä vaikutat toisiin ja muutat heitä. - - - Kun olet vakuuttunut siitä, että tosi onni löytyy sisältäsi, suhteestasi Jumalaan, kukaan ei voi houkutella sinua mukaan viettelysten perään, vaan toiset seuraavat sinun esimerkkiäsi.”

Jumalainen ilo ja valo

Yoganandan suuruutta kuvaa, että hän ei koskaan tehnyt numeroa siitä rankasta vastustuksesta, jota hän valontuojana väistämättä kohtasi. Jostain sivulauseesta voi ymmärtää, että tie oli monesti kivinen, mutta hänen valaistuneen tietoisuutensa sisäinen rauha auttoi häntä kohtaamaan tyynesti vastukset ja kantamaan raskastakin taakkaa johtaessaan isoa järjestöä.

Yogananda sai nuorena gurultaan kosmisen tietoisuuden kokemuksen, jota hän kuvaa huikaisevasti omaelämäkerrassaan. Guru välitti hänelle tämä kokemuksen, kun aika oli kypsä; eräissä puheessaan Yogananda selitti asian näin: *”Kun Jumala on vakuuttunut siitä, että olet vakavissasi eikä mikään voi kääntää pyrkimystäsi Hänes-*

tä pois, hän antaa sinulle gurun välityksellä täyttymyksen: guru välittää sinulle Jumalan valon, joka virtaa hänen lävitseen. Tämän korkean kokemuksen sain vastaanottaen gurultani. Hän antoi minulle kosketuksellaan sen, mitä en kyennyt saavuttamaan yksinomaan meditaationi voimalla ja ponnistuksella.”

Gurun antama kokemus oli kuitenkin ohimenevä, se oli ikään kuin lupaus tulevasta, jonka eteen Yoganandan oli itse vielä ponnistettava: pysyvästä Jumalan pojan tietoisuuden saavuttamisesta. Yogananda kehotti seuraajiaan ponnistelemaan samalla tavoin ja antoi samalla lupauksen siitä, mitä tällä ponnistelulla jokainen meistä voi saavuttaa:

”Jumala on siunannut minua kaikki nämä vuodet. Näkyy hymyni päälle päin tai ei, jumalainen ilo on nyt alati kanssani. Suuri Ilon Joki virtaa tietoisuuteni hiekan alla. Eivät elämän vaihtelut eikä kuoleman varjo voi viedä sitä minulta. Tämän tilan tekeminen pysyväksi ja muuttumattomaksi vaati kovaa työtä, mutta se kannatti. Niin moni ihminen on heittänyt pois vuosia ja taas vuosia löytämättä iloa, miksi matkia heitä ja juosta pettävän onnen perässä? Pyri hengen yhteyteen, ja tulet näkemään, että se mitä sanon on totta. Tulet omistamaan ilon, jota et halua antaa pois vaikka saisit koko maailman. Raha, seksi, viini – mikään ei ole verrattavissa tuohon ylimpään iloon, joka on alati palava kirkkaus omassa sielussasi.”

(Kirjoitukseen sisältyvät lainaukset/käännökset, milloin muuta ei ole mainittu, kirjasta Journey to Self-Realization.)

KUTSU VUOSIJUHLAAN

Kaikki Ruusu-Risti ry:n jäsenet kutsutaan 88. vuosijuhlaan Pääsiäisenä 10-12.4.2009 Ruusu-Ristin Temppeleihin, Merimiehenkatu 31, Helsinki

OHJELMA:

Pitkäperjantai 10.4.

Klo 10.00 Vuosijuhlan avaus
13.00 Kahvitilaisuus
18.00 Installaatio; uusien jäsenien vastaanotto. (Ovet suljetaan klo 17.45!)

Lauantai 11.4.

Klo 12.00 Suurneuvoston sääntömääräinen vuosikokous
13.00 Ruusu-Ristin Neuvoston sääntömääräinen vuosikokous
15.00 Kansalliskongressi looshijäsenille

Sunnuntai 12.4. (Pääsiäispäivä)

Klo 10.00 Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry:n sääntömääräinen vuosikokous
12.00 Pääsiäismatinea; erillinen ohjelma
14.00 Vuosijuhlan päätös

⌘ ⌘ ⌘

Avajaisten yhteydessä kootaan jäsenmaksun toinen erä. Matineaa lukuun ottamatta tilaisuudet ovat maksuttomia ja tarkoitettut vain jäsenille.

Ruusu-Risti ry:n Johtaja ja hallitus toivottavat kaikki veljet sydämellisesti tervetulleiksi vuosijuhlaan!

Tahdon asia

Marja Halmetoja

Jo hyvin pieni ihmisolento polkee jalkaa ja ilmoittaa: Minä tahdon! Koko olemassaolomme perustuu tähän elämäntahtoon, pyrkimykseen tulla joksikin, saada aikaan jotain. Lapsi kokee maailman, johon huomaa syntyneensä, mielenkiintoisena haasteena. Yksilökeskeinen aikamme sanoo sitä itsensä toteuttamiseksi.

Vapaa tahto

Työikäisinä huomaamme, että elämä on täynnä välttämättömyksiä, joissa omalla tahdolla ei ole paljoakaan mahdollisuuksia vaikuttaa. Meitä ohjelmoidaan jopa vapaa-aikanamme. Tosin alamme olla tästä tietoisia ja yritämme suojautua manipuloinnilta. Kunnan kansalaisen tulee kuitenkin noudattaa miljoonia määräyksiä ja kirjoittamattomiakin lakeja.

Yhteiskunnan ylläpitämiseksi meidän olisi pidettävä yllä tiettyä tasoa; kilpailuvietti istutetaan meihin jo koulutusjärjestelmässä. Leikki-ikästä asti meitä arvioidaan ja luokitellaan. Koska kaikki emme kelpaa huipputehtäviin, on kehitettävä muita menestymismenetelmiä. Meistä voi tulla pelimiehiä. Tietokonepeleissä teemme nopeita ratkaisuja ja tuhoamme vihollisia. Rahapeleissä hankimme voittoja keinolla millä hyvänsä. Tätä sanotaan henkiinjäämiskamppailuksi.

Ei elämästä yleensä selvitä hengissä. Tietävästi ainoa on ollut Jeesus Nasaretilainen. Hänkin tosin kohtasi väkivaltaisen kuoleman, jonka voitti. Tästä saavutuksesta hänet pääteltiin kristinuskossa Jumalan ainoaksi pojaksi. Muissa uskonnoissa tiedetään näitä kuolemattomia Jumalan poikia olleen enemmänkin. Olemmehan me muut sen-

tään Jumalan lapsia – olemmeko?

Elämän puu

Eräs vanhimpia symboleja, joka kuvaa yhteyttämme koko kosmokseen, on puu jonka juuret ulottuvat ylös taivaaseen. Voimme kuvitella puun olevan ihmiskunnan – tai koko luomakunnan. Oksat ovat perheitä, kansoja tai järjestöjä. Itse olemme tämän puun lehtiä, jotka puhkeavat keväisin. Tehtävämme on kesän aikana kerätä puulle elinvoimaa; sen oksat kasvavat, runko vahvistuu, puun juuret keräävät ravintoa näkymättömissä. Syksyllä lehdet putoavat tehtävänsä täytettyään, mutta lepoajan jälkeen ne puhkeavat uudelleen ja jatkavat työtään uuden kesän koittaessa.

Tällaisena ylösalaisena puuna ajattelivat myös pawnee-intiaanit ihmiskuntaa sanoessaan: ”Tuolla ylhäällä taivaan avaruuksissa ovat meidän sydämemme”.

Myös uudessa testamentissa Jeesus kertoo puutarhurista, joka karsii ne viinipuut, jotka eivät tuota hedelmää.

Näin omakin jälleensyntymiemme kiertö jatkuu. Toinen samantyyppinen vertauskuva löytyy Zoharista, joka on juutalaisuuden tärkeitä teoksia. Se esittää ihmiskunnan taivaallisena ihmisenä Adam Kadmonina. Myös Paavali puhuu meistä Kristuksen jäseninä.

Kaikkiallinen Suuri Elämä toteuttaa meissä unelmaansa, se on meihin ohjelmituna tuossa tahdossa toimia. Tulkaa siis te täydellisiksi niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on!

Uskonnollinen sanoo tottelevansa Jumalan tahtoa. Jonkun mielestä kaitseminen tai kohtalo hoitaa asiat.

Miksi meillä sitten on tuo tahto? Sehän tietenkin antaa meille voimaa ponnistella, kun olemme saaneet elämällemme ja toiminnallemme suunnan.

Salatieteilijä

Pekka Ervast kertoi jo vuonna 1900 – 25-vuotiaana – Teosofisk Tidskrift -nimisessä julkaisussa tapaamastaan mielenkiintoisesta henkilöstä otsikolla ”Salatieteilijää tapaa massa”. Käydystä syvällisestä keskustelusta häneen mieleensä painuivat seuraavat sanat: ”*Ensiksi on kaivettava, toiseksi tahdottava ja kolmanneksi etsittävä. Koko asia on siinä, että ihminen vapautuu persoonallisuutensa illuusiosta, itsekkyydestä, siitä mitä ihmiset nimittävät omaksi minäkseen*”.

Noissa parissa lauseessa on sanottuna kaikki ruusuristiläisen itsekasvatusjärjestelmänkin perusteet.

Ensin on kaivettava. Kyllähän meissä kaikissa elää kaipuu. On odotuksia elämän laadun suhteen, kaipaamme tulla hyväksytyiksi ja arvostetuiksi, kaipaamme hellyyttä ja ystävyyttä, rakkautta. Mutta lisäksi meitä kalvaa jokin selittämätön, tiedostamaton. Ehkä halu kuulua johonkin suurempaan, josta olemme irronneet kuin akanat tuuleen. Ihmiskunta on suuri orpo niin kauan, kuin se ei ole löytänyt henkiseen kotiinsa, sanoi madame Blavatskykin.

Täytyyhän elämässä olla muutakin kuin pelkkä itsensä toteuttaminen. Tänä päivänä käytämme toisiamme kuin kulutushyödykkeitä. Kun kaikki tarpeellinen on saatu irti, heitämme ihmissuhteenkin nurkkaan tarpeettomana. Mielestäni jotkut opporikkaat ovat oiva esimerkki siitä, kuinka itsensä toteuttamiseenkin voi väsyä. Kun kaikki mahdollinen on kokeiltu, jää jäljelle kummallinen tyhjyys, masentuminen, erakoituminen, mielenterveyden järkkäminen ja ihmisviha – vaikka itse on ollut koko ajan saavana osapuolena! Mikään ei ollut sen arvoista.

Olettehan huomanneet selviytymislajien suosion. Etsimme haasteita fyysisistä suorituksista, koska uskomme nykyisen elämämme olevan ainoa mahdollisuus. Emme

kehitä itseämme pitkällä tähtäimellä, jos emme usko tulevaisuuteen. Usein kehitetään vain ulkoista persoonallisuutta; myös ajattelua treenaamme motiivilla ”tieto on valtaa”. Valtaa toisten yli.

Viime vuosisadalla elänyt amerikkalainen unissasaarnaaja Edgar Cayce totesi, ettei persoonallinen tahto voi edes estää paluuta elämään uutena persoonallisuutena, uuteen kehittymisen mahdollisuuteen. Hän sanoi, että tämä on tajuttava armoksi, kuten myös mahdollisuus entisen elämän unohtamiseen.

Jälleensyntymisen mahdollisuutta epäilevälle sanoisin vain: Ei mikään voi syntyä tyhjästä ja hävitä tyhjiyteen. Elämä sinänsä on vain jatkuva muutos, niin aineen kuin tajunnankin kannalta.

Passiivinen pelko on itseensä käpertymistä, kuoren kasvattamista, silmien sulkemista tosiasioilta, korvien sulkemista. Kuvittelemme ehkä, että Jumala on meidät hylännyt, ihmiset ovat hylänneet. Itse asiassa me olemme hylänneet muun maailman. Vaikka henkinen todellisuus, Jumala, koko maailmankaikkeus on ympärillämme meitä varten tässä ja nyt. Eristäytymällä menetän elämän tarjoamat mahdollisuudet. Aktiivinen pelko tekee meistä hyökkäviä, näemme vaaroja kaikkialla. Ei todellakaan ole tarkoitus kuluttaa elämää pelkäämällä.

Sitten on tahdottava. Tahdon avulla rikomme eristäytyvän kovankin kuoren. Parasta kun teemme sen itse, mutta varovasti ja vähitellen voi ulkopuolinenkin murtaa tuon panssarin ja kaivaa esille sen pelokkaan värisevän sydämen, joka ei enää mihinkään osannut luottaa.

Osa nuorisosta on jäänyt kovin yksin kaikkien menestysvaatimuksien keskelle. On osallistuttava vastoin omia toiveitamme ja taipumuksiamme. Henkinen pahoinvointi osoittaa, ettemme löydä paikkaamme elämässä. Eihän se helppoa ole koskaan ollutkaan. Harva heti saa tilaisuuden. Saat-

taa olla parasta ottaa aikalisä. Mietiskellä vaikkapa luonnon keskellä, avautua hiljaisuudelle – silloin saattavat hengen kuiskeetkin kuulua. Ihmiskunnan ajatusmaailmasta saattavat antennimme vastaanottaa viestejä, jotka avaavat uusia näköaloja aivan ilmaiseksi, kun vain päästämme hetkeksi irti omista päähänpintymistämme.

Tässä fyysisessä elämässä voimme aina aloittaa jotain uutta. Kuoleman jälkeinen kiirastulitila on juuri se ahdistus, jossa kadumme erehdyksiämme ja tekemättä jättämisämme. Tähän kiirastuleen joutuu usein elämänsäkin aikana. Tie helvettiin kun on kivetty hyvillä aikomuksilla. Ei ollut aikaa tai rahaa eikä haluakaan...

Tuollainen mielentila osoittaa silti, ettemme ole katkaisseet yhteyttämme henkiseen todellisuuteen. Mikäpä muu meitä voisi siten arvostella? Peli ei ole vielä menetetty.

Kolmantena kohtana tuo Ervastin tapaa viisas esittää:

On etsittävä. Ja mehän etsimme. Nykyihminen etsii järjestystä selitystä kaikelle. Muinaiset filosofit puhuivat järjen valosta. Ei sitä turhaan ole ihmiskunnalle annettu. Onko se myös sisäistä tietoa? Kuinka saatan olla niin varma jo pienenä lapsena joistakin asioista? Monet seikat osoittavat, ettei synnynäinen arvomaailma ole kaikilla samanlainen, eikä se edes voi johtua ympäristöstä ja kasvatuksesta. Maailmankatsomukseni voi olla tulosta ennen kokemastani, siis myös jälleensyntymismuistia. Voivathan esimerkiksi uuspakanuudeksi luokitellut ajatussuunnat olla paljolti muistoja menneisyydestä. Tarkkaan ottaen me itse olemme tulos entisistä elämistämme ja olo-muodoistamme. Minun on kunnioitettava toisen kokemuksia ja annettava niille arvo. Kenenkään persoonallisuutta ei ole syytä lähteä muuttamaan, ellei hän sitä itse tee. Ainoastaan voimme rakastaa ja pyrkiä ymmärtämään toistemme ainutlaatuisuutta.

Lapsen ennakkoluulottomuudella voimme hyväksyä toisen olennon.

Miten onnistuu mielikuvituksen kesyttäminen tahdon alaisuuteen?

Jonkin asian kuvittelemisen on tarkan yksityiskohtaisen mallin muodostamista siitä, mitä haluaa –

täydellisenä, yksityiskohtaisesti. Tahto otetaan sen jälkeen käyttöön ja muoto siirtyy objektiiviselle tasolle. Tämä on luomista *krijaashaktin* avulla.

Helena Petrovna Blavatsky kertoo suureksessaan Salainen Oppi hindujen perimätiedosta, kuinka ihmiskunta vähitellen on saanut nykyisen muotonsa. Osassa II luvussa ”Tahdon ja joogan pojat” sanotaan: ”Krijaashakti on salaperäinen ajatuksen voima, mikä antaa kyvyn aikaansaada ulkonaisesti havaittavia ilmiöitä ja tuloksia ajatuksen omalla sisäisellä energialla. Muinaiskansat arvelivat, että jokainen aate tulee ilmenemään ulkonaisesti, jos huomio tai tahto syvästi siihen keskitetään. Samaten kiihkeästä tahtomisesta seuraa toivottu tulos.”

Kiihkeä rukouskin siis toimii näin. Ellei pyyntö ole epäitsekäs, siirrytäänkin jo mustan magian puolelle, jolla on karmallisia seurauksia.

Blavatsky jatkaa: ”Joogi tavallisesti tekee ihmeitään Itshaashaktin (tahdonvoiman) ja krijaashaktin avulla. Kolmas ihmisrotu loi tahdon ja joogan pojat, jotka olivat nykyisten arhatien ja mahaatmojen henkisiä esi-isiä.” Heitä Blavatsky kutsui maailman vapahtajiksi.

Pysyvä tahtotila

Suomalainen Ruusu-Ristin perustaja Pekka Ervast kokosi eläessään jäsenistöstä esoterisen ryhmän, jolle hän antoi tiettyjä mie-

tiskelyohjeita pyrkimyksensä selkeyttää oppilaan ajattelua. Eräs laji ohjeista koski geometrinen muotojen ajattelua; näin myös ajatusten muodot selkeytyvät. Toinen mietiskelyaihe koski etiikkaa. Eettisten periaatteiden pohtiminen esimerkiksi Vuorisaarnan elämänohjeiden pohjalta kehittää rehellisyyttä itsetutkistelussa, vilpittömyyttä kaikissa toimissa ja rauhallista hyväntahtoisuutta eri tavalla ajattelevien joukossa eletessä.

Samoja ohjeita löydämme nykyisen Dalai Laman opetuksissa; hän kutsuu niitä boodhisattvan hyveiksi. Kaikki tällainen ajatustyö auttaa tahdon kohdistamisessa oleellisiin asioihin.

Buddhalaisuus huomauttaa, että tuloksiahan voi aikaansaada kiduttamalla itseään tai lääkkeiden väärinkäytöllä, mutta jälleensyntymästä toiseen säilyvä kyky saavutetaan vain elämällä kahdeksankertaisen tien jaloa elämää. Sillä tiellä eräs saavutus on juuri kyky erottaa oleellinen epäoleellisesta, jolloin onkin jo helppo luopua elämässään kaikesta, mikä osoittautuu tarpeettomaksi.

Näin sekä Vuorisaarnan ohje olla vastustamatta sitä, mitä pitää pahana, ja jalon kahdeksankertaisen tien luopuminen epäoleellisesta johtavat samaan päämäärään; alamme nähdä asiat henkisen todellisuuden kannalta.

Irrrottautuminen egon määräysvallasta ei tarkoita itsensä minimoimista. Tarkoitus on, ettemme takerru mihinkään, vaan luopuessamme annamme hyvän kiertää. Hyväntahtoisuuden ei tarvitse olla hyvänahkaisuutta. Sellainen vanhahtava sana kuin *jalo* ei taida olla muodissa. Se kuitenkin kuvaa laadukasta elämäntapaa, jossa ei vahingoiteta toisia.

Tiedämmekö, mitä on mielenrauha? Internetissä kutsutaan meitä maailmanlaajuiseen mietiskelyyn rauhan puolesta. Miten voi ihminen rauhaa levittää, ellei se ole hänessä pysyvänä mielentilana? Ja jos se on,

hän levittää rauhaa pelkällä olemassaolollaan joka hetki. Ellei hän ole pohjaan saakka mietiskellyt, mitä rauha on, hän saattaa ryhtyä taistelemaan rauhan puolesta.

Nykyisten aistiemme lisäksi kerrotaan meille kehittyvän niitä vielä lisää, selvänäköksi ja selväkuuloksi sanotut. Edellinen – hassua kyllä – ei ole erityisesti silmien kanssa tekemisissä vaan vaistomaista tietoa ja kirkasta loogista päättelykykyä. Puhdistunut järki näkee pitemmälle ja selvemmin kuin tunteiden ja ns. himojen sokaisema. Tästä on vain askel oivaltamiseen, jota sanotaan suoraksi oppimiseksi, ja sitten inspiraatioon, jossa motiivimme ovatkin jo täysin muuttuneet ja ideamme lähteet ovat henkisillä tasoilla.

Toinen puuttuva aistimme liittyy veljeyteen. Meidän on kasvettava empaattisemmiksi. On kyettävä ymmärtämään, miltä toisesta tuntuu, on osattava eläytyä hänen kohtaloonsa ja tukea häntä niin henkisesti kuin aineellisestikin, varottava vahingoittamasta mitään elämää. Tätä kaikkea luonnonsuojelijamme ja monet tieteenalat jo pohtivat.

Tuollainen oman elämäntapansa muuttaminen on todella tahdon asia. Mitä itsessään voi muuttaa? Ulkoisia tapoja kyllä: tupakoinnin voi lopettaa, lihan syömisen voi lopettaa. Mutta muuttuuko oma sisäinen itsemme todella – ja edes parempaan suuntaan? Vai tuleeko meistä näitä hyvään pyrkiviä, mutta niin ikäviä ja rasittavia omassa ympäristössään – näitä maailmanparantajia?

Halujen hillitsemiseen auttaa usein asketismi. Koetellessaan tahtonsa lujuuksi ihminen voi asettaa itselleen kovia vaatimuksia. Toisilta hän ei kuitenkaan saa mitään vaatia.

Kuuluisa oli aikanaan Apollonios Tyanalainen, joka teki puhumattomuuspäätöksen viiden vuoden ajaksi. Hänestä tuli niin vaikuttava persoona, että hän pystyi hillit-

semään kansanjoukkoja sanomatta sanaakaan.

Jos jatkuvasti tarkkailemme omaa toimintaamme, lähestymme väijäämättömästi myös pysyvää tahtotilaa, jossa huomaamme rakastavamme elämää sen kaikissa muodoissa, jopa läheisiämme. Mietiskely ja hiljentyminen ovat sitä oikeaa rukousasennetta, jossa saamme vastauksia kysymyksiimme. On vain avauduttava. Ellemme olisi niin itsekeskeisiä, koko tiedon valtameri olisi käytettävissämme. Oma itsemme vain on esteenä. Kaikki luovuus kumpuaa luottamuksesta henkiseen todellisuuteen. Silloin ideoita syntyy tulvimalla. Taiteilijat, jotka taipumustensa perusteella osaavat tuoda jotain oleellista näkyvään maailmaamme, tietävät tästä syntyvän paineita, joita on vaikea hallita. Henkeä kun ei anneta mitalla. Fyysinen voi suorastaan palaa loppuun tuon

hengen paineen alla. Historia kertoo sankariteoista, joissa oma itse on unohdettu. On herännyt tahto, joka ei enää kuuntele edes sitä järjen ääntä, jota itsesuojeluvaistoksi sanotaan.

Hyvästi vapaa tahto – tervetuloa välttämättömyys!

Raamatun kauneimpana kohtana mainitaan Paavalin korinttolaiskirjeen sanat: ”Jos minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi”. Rakkaus on sopusointua. Siihenhän koko maailmankaikkeuskin pyrkii, vaikka sen muutos on jatkuvaa ja loppumatonta. Elämä on mielenkiintoista, kun muuttuvia tekijöitä on niin paljon. Arvomme toki pitävät meidät koossa, mutta silti on joka hetki syytä tarkistaa, ovatko ne sittenkin liian ahtaita ja estävät uudistumista. Samaan kohtaan ajan virrassa et voi astua kahdesti. Itsekin muutimme koko ajan.

TUTUSTUMISTARJOUS

RUUSU-RISTI -lehden uusille tilaajille.

Vuoden -09 vuosikerta puoleen hintaan: 12,50 €.

Lisäksi lähetämme joulukuun lehden tilaajalahjana ilmaiseksi.

**Nyt edullinen tilaisuus liittyä
mielenkiintoisen lukupakettimme
lukijapiiriin!**

Tilaukset: www.ruusuristi.net

Tilajapalvelu: ma ja ke klo 18.00 - 19.00 puh. 050-527 0810

Posti: Ruusu-Risti Ry/Lehti

Merimiehenkatu 31

00150 Helsinki

Hunnun takaa: Jupiter, tina

Sauli Siekinen

Jupiter on aurikokunnan suurin planeetta, joka on tilavuudeltaan 1300 kertaa maata suurempi. Auringosta lukien se on viides planeetta. Aurinkokunnan massiivisimpina taivaankappaleena se vaikuttaa vetovoimahäiriöillään monien komeettojen ja asteroidien ratoihin ja on kyennyt sieppaamaan itselleen suuren kuuperheen. Tällä hetkellä Jupiterilla tunnetaan 63 kuuta. Jupiterin kiertoaika Auringon ympäri on lähes 12 vuotta. Roomalaiset nimesivät planeetan jumalten kuninkaan, Jupiterin mukaan.

Roomalaisten Jupiter vastaa kreikkalaiset Zeusta. Nimi *Jupiter* onkin tullut latinaan nimestä *Zeu-pater* eli Zeus-isä. Zeus oli Kronoksen ja Rhean nuorin poika. Kronos oli kuullut vanhemmiltaan, että hänen poikansa tulisi syrjäyttämään hänet samoin kuin hän itse oli syrjäyttänyt isänsä Ouranoksen, ja niinpä hän nieli kaikki lapsensa näiden syntyessä. Rhea kuitenkin halusi säästää nuorimman poikansa ja synnytti hänet Kreetalla. Hän antoi Kronokselle vastasyntyneen sijaan kapaloihin käärityn kiven, jonka tämä nieli luullen sitä pojakseen. Erään tarinan mukaan uuhi nimeltä Amalthea imetti Zeusta, ja miespuoliset tanssijat, Kureetit, peittivät Zeuksen itkun kilpiensä kalkkeella siten, ettei Kronos saanut tietää lapsen olemassaolosta. Kerrotaan, että kerran leikkiessään Zeus katkaisi toisen Amalthean sarvista. Zeus katui ja antoi sarven takaisin kasvattiäidilleen. Sarvi oli kuitenkin Zeuksen käsissä siunattu taikavoimalla ja pystyi antamaan haltijalleen kaiken mitä tämä halusi. Aikuisiksi kasvettuaan Zeus pakotti isänsä oksentamaan nielemänsä lapset, joiden kanssa hän julisti sodan isäänsä ja muita titaaneja vastaan. Kronoksen veljet kykloopit auttoivat Zeusta ja takoivat tälle aseeksi salaman. Voitettuaan sodan Zeus ja hänen sisaruksensa jakoivat maanpiirin hallittavakseen. Vanhin tytär Hestia tai roomalaisten Vesta pysyi neitsyenä, ja hänestä tuli kotilieden, perhe-elämän ja valtiollisen elämän suojelija. Demeter sai hallittavakseen sadonkorjuun, viljan ja kaikki elävät kasvit. Hera nai veljensä Zeuksen ja hänestä tuli avioliiton ja aviollisen rakkauden sekä synnytyksen jumalatar. Vanhempi veli Poseidon sai hallittavakseen meret ja nuorempi Haades taas manalan.

Alkemiassa Jupiter hallitsee tinaa. Tina on hiiliryhmään kuuluva jaksollisen järjestelmän 50. alkuaine. Tina kestää hyvin ilman, veden ja heikkojen happojen vaikutuksen, ja siksi sitä käytetään rautalevyjen suojana ja kupariastioiden sisäpinnoilla. Metallinen tina on kuitenkin pehmeää ja haurasta, minkä vuoksi sitä käytetäänkin metalliseoksiin. Tunnetuin näistä on pronssi eli tinan ja kuparin seos. Rasopanisad, intialainen alkemistinen teos 1000-luvulta kuvaa tinaa seuraavasti: ”Tina on vahvin kaikista metalleista. Sen puhdistaminen on tavoiteltavaa koska se kiinnittää elohopean.”

Tinan väri alkemiassa on ruskea, ja se on yksi välivaihe kullan valmistuksessa. Eri planeetat hallitsevat näitä välivaiheita ja niitä kuvataan myös eri väreillä. Prosessi lähtee mustasta malmista, joka on Saturnuksen hallitsema lyijy. Seuraavana on vuorossa tina ja kolmantena kuun hallitsema hopea. Prosessi etenee Merkuriuksen hallitsemaan elohopeaan ja siitä Marsin hallitsemaan punaiseen kiveen. Kultaan päästään Venuksen hallitseman vihreän metallin eli kuparin kautta. Alkemian eläinsymboliikka kuvaa myös vastaavia vaiheita. 1500-luvun

alkemisti Gerhard Dorn kirjoittaa: ”Tämä lintu lentää yöllä ilman siipiä. Ensimmäisen taivaallisen kastepisaran myötä taukoamattoman keittämisen, nouseminen ja laskeutumisen jälkeen se muuttuu korpin pääksi ja sen jälkeen riikinkukon pyrstöksi; sen sulat tulevat hyvin valkeiksi ja hyväntuoksuiksi, ja lopulta ne muuttuvat punaisiksi kuvaten sen tulista luonnetta.” Teos Turba Philosophorum puhuu vuodenaikojen kierrosta: ”Tiedä, että vuosi on jaettu neljään vuodenaikaan. Ensimmäisen vuodenaikan sävy on kylmä ja se on talvi. Toista kuvaa ilman läpinäkyvyys ja se on kevät. Sitä seuraa kolmas, kesä, jonka sävy on tulinen. Viimeinen on neljäs, jolloin kaikki hedelmät kypsyvät, ja se on syksy. Samalla tavoin sinun tulee hallita menetelmää eli liuottaa talven aikana, keittää keväällä, kiteyttää kesällä ja kerätä ja sävyttää hedelmä syksyllä.”

Oletetut ”lyhyemmät tiet” ovat aina saattaneet ihmiskunnan suureen vaaraan; se jättää aina saadessaan tämän iloisen sanoman, että tällainen lyhyempi tie on löydetty, tiensä – ja eksyy tieltä.

Nietzsche: Morgenröthe

Tutkistelu ilman mietiskelyä on ajan haaskausta. Mietiskeleminen ilman tutkistelua on kohtalokasta.

Kungfutse

Totuudet muuttuvat dogmeiksi sinä hetkenä, jona niistä aletaan kiistellä.

G. K. Chesterton

Salainen Oppi ei opeta ateismia muutoin kuin hindujen nastika-sanan merkityksessä, toisin sanoen hyläten epäjumalat, myös kaikki antropomorfiset jumalat.

H. P. Blavatsky

Huolehtikaa siitä, että pätevät kyvyt, joiden luonne on puhdas ja jtoika voivat olla valtiolle hyödyksi, eivät jää tuntemattomiksi. Vetäkää heidät päivänvaloon! Heidänlaistensa tukemana olipa valtio kuinka suuri tahansa ja kansa kuinka lukuisa hyvänsä, ruhtinas voi hallita ilman vaikeuksia.

Kiinan keisari Shu

Jokapäiväisen leivän mysteeri

Mauri Lehtovirta

Kaikki me tarvitsemme joka päivä jotain syödäksemme, jotta pysymme hengissä. Jokapäiväisen leivän hankinta kaikkine tykötarpeineen on ihmiskunnan historiassa ollut kautta aikain suuri päivittäinen ponnistus. Kehitys ja me olemme täällä lännessä kuitenkin kulkemassa kohti aikaa, jolloin yhä vähemmän ponnistusta ja aikaa vaaditaan välttämättömän elannon hankkimiseen. Silti laajemmin katsoen yhä vieläkin näyttää pitävän paikkansa sanonta: ”Otsasi hiessä pitää sinun leipäsi syömän”.

Ne meistä, jotka uskovat ajatuksen ja rukouksen voimaan, voisivat ajatella, että tällainen kehitys ainakin osittain on sen ansiota, että me – koko kristikunta – olemme kohta kahden tuhannen vuoden ajan päivittäin rukoilleet Isä meidän -rukouksessa jokapäiväistä leipää: ”anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme”. Rukouksemme on siis kuultu. Skeptikot ja materialistit laittavat puolestaan leivän saannin helpottumisen taloudellisen kasvun ja teollisen kehityksen tiliin. Näinkin asia on. Kaikilla tapahtumilla on aina myös materiaallinen perustansa ja ilmenemismuotonsa.

Näyttää siis siltä, että vuosituhansia kestänyt puurtaminen ja raadanta vähitellen kehityksen myötä alkaa helpottua. Nyt ja tulevaisuudessa vähitellen ihmiskunnalle – ainakin täällä teollistuneessa lännessä, ns. kristillisessä maailmassa – on tarjolla enemmän mahdollisuuksia toteuttaa korkeammanlaatuista tehtäväänsä. Kaikki aika ei enää mene pelkän olemassaolon ylläpitämiseen. Toteutamme me sitten tätä korkeampaa mahdollisuuttamme, siitä on nyt

kysymys.

Tarkoitukseni on tässä artikkelissa pohdita ja nostaa esille ajatuksia ”jokapäiväisestä leivästä” –yksinkertaisesti siitä leivästä, josta Jeesus puhuu meille Isä meidän -rukouksessa. Kohta 2000 vuotta on kulunut siitä, kun Jeesus oli valmis antamaan seuraajilleen rukouksen ja mietiskelyohjeen joka latinankielellä kuuluu ”*panem nostrum quotidianum da nobis hodie*”, ”anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme”. Lause ei tunnu sisältävän erityistä mystiikkaa, enkä tiedä, onko monikaan meistä tulut sitä syvemmin miettineeksi.

Itsellenikin oli suuri yllätys, kun luin ensimmäistä kertaa Pekka Ervastian kirjan Vuorisaarna, jossa hän antaa Vuorisaarnasta oman käännöksensä, kommentoi ja selittää sen sisältöä vuoropuhelun muodossa. Tähän nimenomaiseen rukouksen kohtaan Ervast tarjoaa toisenlaista tulkintaa ja käännöstä. Sellainen on ollut kauan olemassa. Se löytyy ensimmäisestä latinankielisestä raamatunkäännöksestä, niin sanotusta *versio vulgatasta*, jossa tämä kohta kuuluu ”*panem nostrum supersubstantialem da nobis hodie*” eli ”anna meille tänä päivänä meidän yliaineellinen, henkinen leipämme”. Onko niin, että meidän tulisikin siis Isä meidän -rukouksessa pyytää jotain muuta kuin syötävää, eli ravintoa, joka ei pelkästään pidä meitä elossa vaan pitää meidät hengessä, yhteydessä henkeen?

Samassa kirjassaan Ervast ottaa edellä esitetyn ajatuksen perusteluksi ja vahvistukseksi sen, että Jeesus Vuorisaarnassaan myöhemmin kehottaa, ettemme huolehtisi siitä mitä söisimme, joisimme ja pukisimme päällemme, vaan katsoisimme taivaan lintuja ja kedon kukkia, joista niistäkin meidän taivaallinen Isämme pitää huolta; kuinka ei sitten meistä? Tämä ajatushan selvästi puhuu sen puolesta, ettei meidän päivittäisessä rukouksessa tarvitse olla huolissamme ruumiimme ravinnosta vaan jos-

tain muusta. Jumala, jota me rukoilemme, kyllä tietää meidän aineelliset tarpeemme. Jeesus sanoo: ”Etsikää ensin taivasten valtakuntaa, niin kaikki muu sen mukana teille annetaan.”

Toisaalta Jeesus puhui paljon vertauksien kautta. Näin voidaan jokapäiväinen leipäkin nähdä ja totta kai ymmärtää myös hengen ravinnoksi. Vapaushan on meillä ymmärtää ja rukoilla, mitä kukin haluaa. Tarpeemme ovat erilaiset, tietoisuutemme on erilainen; rukous määrittyy sen mukaan, kuinka sen sisällön oivallamme ja mitä jo vuosituhansia toistetut lauseet meille tässä ja tänään henkilökohtaisesti merkitsevät. Olen vakuuttunut siitä, että Isä Meidän -rukous on Jeesuksen aidointa puhetta, jossa jokainen lause aukeaa ja syvenee ihmisen niitä miettiessä elämänsä matkalla.

On vielä toinenkin Jeesuksen tunnettu ajatus, joka tukee ja vahvistaa tämän rukouslauseen nimenomaista henkistä sisältöä ja tulkintaa. Jeesus sanoi: ”Ihminen ei elä ainoastaan leivästä vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.”

Pekka Ervastian kuuluisa lause kirjassa *Paavali ja hänen kristinuskonsa* kuuluu: ”Ihmiselle on annettu henkinen ase, jolla hän voi maailmoja vallita. Tuo henkinen ase on ajatus ja ajatuksen oikea käyttö on meditaatiota eli rukousta”. Ervastian käsitys siitä, että ihminen voi oikealla ajatuksella eli rukouksella vallita maailmoja, on huikeaseva väite ajatuksen voimasta. Mutta me muistamme myös Jeesuksen ohjeen hänen antaessaan meille vuorisaarnassaan Isä meidän -rukouksen. Hän muistuttaa meitä siitä, miten tärkeää rukouksessa on todellinen ajatus ja todellinen henkinen asennoituminen eivätkä vain pelkät sanat. Hän kehottaaakin meitä välttämään turhia jorinoita ja rukoilemaan hengessä ja totuudessa.

Olen kuullut sanottavan, että ainoa oikea rukous, jossa me voimme pyytää itsellemme jotain on se, että pyydämme itsellem-

me lisää valoa. Oikeastaan meidän ei pitäisi muuta rukoillakaan. Tällä en halua yhtään vähätellä Isä meidän -rukouksen voimaa. On myös paljon kokemusta siitä, kuinka esimerkiksi Isä meidän -rukous antaa joissain tilanteissa voimallisen suojan. Se on myös suojaava ja pelastava mantra.

Mitä kaikkea sitten on se henkinen, joka päivä tarvittava, yliaineellinen leipä, jota Jeesus kehottaa meitä rukoilemaan? Mitä kaikkea tämä lause voisi pitää sisällään?

Sananlaskussa sanotaan, että ”joka ei työtä tee, hänen ei syömänkään pidä” ja jo alussa viittasin toiseen, Raamatusta tuttuun lauseeseen: ”Otsasi hiessä pitää sinun leipäsi syömän”. Molemmat sanonnat tuntuisivat sanovan, että leivän eteen on ponnisteltava. Herää kysymys, täytyykö yliaineellisen leivän saamiseksi myös ponnistella. Onko niin, että yliaineellinen leipä ei olekaan ”armonpullaa”, joka lankeaa kuten Manulle iltapala, automaattisesti? Onko niin, että yliaineellista leipää ei syö se, joka ei työtä tee?

Tämän kysymyksen eteen joutuu ihminen, joka on lähdössä henkisen itsekasvatuksen tielle, sille tielle, jossa hänen täytyy alkaa ottaa itsensä vakavasti – sille tielle, josta kaikkien uskontojen salainen viisaus puhuu. Myös kristinuskon esoteerinen puoli puhuu siitä.

Tositapahtumien tulkinta, erilaiset kerromukset ja eri lähteistä ammentuva viisaus näyttäisivät kaikki osoittavan, että näin on. Ei riitä, että passiivisesti jäämme odottamaan. Evankelis-luterilaisen kirkon suuri erehdys on, että se tulkitsee ihmisen oman henkisen ponnistelun tarpeettomaksi ja puhuu vain uskosta, joka on Jeesuksen ns. lunastustyön totena pitämistä. Tosiasia on, että ”jumalat auttavat sitä, joka auttaa itseään”. Kun me lähdemme tielle, meillä täytyy tietysti olla myös uskoa siihen, että meitä autetaan. Kokemus kertoo, että kun ihmiset tämän uskonsa varassa toimivat ja

panevat itsensä peliin, alkaa myös tapahtua.

Kun alamme mietiskellä jokapäiväisen leivän rukouskohtaa, uskon, että pian alkaa näyttää selvältä, että Jeesus kehottaessaan meitä rukoilemaan leipää tarkoittaakin henkistä ravintoa, henkistä voimaa ja tähtää siihen, me myös itse alkaisimme ponnistella ja suuntautua sitä kohti. Olemme silloin ottamassa askelta ylöspäin uskon ja luottamuksen portaita, emmekä ajattele enää pelkkää hengissä pysymistä. Me alamme tässä rukouksessa ottaa askeleita uudelle tasolle. Se on elämisen taso, jossa sanotaan, että alamme elää maailmassa mutta emme maailmasta. Me tähtäämme silloin siihen, että me eläisimme ja tavoittelisimme henkeä, todellista korkeampaa tietoisuuttamme, korkeampaa potentiaaliamme. Sitä hengen ravintoa, joka eräänä päivänä ei ole enää pelkkää leipää ja viiniä vaan se juhla-ateria, jota sanotaan valaistumiseksi ja jota nauttimaan meistä jokainen on matkalla.

Jos me sitten katsomme niitä tilanteita, joissa Jeesus on henkisenä opettajana tekemisissä leivän kanssa, niin huomaamme, että leipä on yleensä aina paitsi ruumiin ravinto myös jotain enemmän: se on myös korkeamman energian ja voiman symboli, joka henkistyneimmillään on puhdasta rakkautta ja valoa. Leipä on tässä merkityksessään paitsi fyysistä elämää ylläpitävää ravintoa myös henkisen elämän ravintoa ja korkeamman tietoisuuden vertauskuvaa, sen tietoisuuden, joka antaa elämällemme selkeän tarkoituksen ja mielekkyyden. Juuri sen mielekkyyden, joka tälläkin hetkellä näyttää niin monelta olevan hukassa.

Ravintoa hengelle

Kun Jeesus puhuu vuorella ja on julistanut pitkään, tulee ihmisille nälkä. Opetuslapsilla on mukanaan viisi leipää ja kaksi kalaa. Jeesus kehottaa opetuslapsia jakamaan

eväänsä kuulijoiden kesken. Tällä ohjeellaan ja teolla hän soveltaa rakkauden ja antamisen lakia käytäntöön. Kun kaikki, joilla on, antavat niille joilla ei ole, riittää kaikille. Ja mikä tärkeintä: antavalta ei annettava lopu. Näin on rakkauden laki. Rakkaus ei lopu, vaikka sitä jakaa. Silloin kun itsekkyyden ja kilpailun laki toimii, jäävät heikoimmat aina vähälle ja osattomiksi. Leivän jakamisen käytännössä Jeesus osoittaa, kuinka maailman nälkäongelma ratkaistaan. Vuorella jaettu leipä on voimaannuttavaa energiaa, jota ei pihistellä, ja antaminen laukaisee ihmisessä oikean ajattelu- ja toimintamekanismin. Esimerkki leviää ja antaa voimia uskoa ihmeeseen. Näkikö vuorella ollut kansa ihmeen? Ehkä ei, mutta opetuslapset näkivät. Ne, joilla oli silmät nähdä, ne näkivät.

Vanha suomalainen sanonta, joka osin kuvaa myös meidän itsekkyyttämme, sanoo: ”Oma suu on lähempänä kuin kontin suu”. Jeesus osoittaa tässä toiminnallaan jälleen kerran, miten jaetaan myös yliaineellista leipää, hengen ravintoa. Hänen metodinsa on tässä, kuten niin monessa muussakin paikassa, että saaminen ja *mulle, mulle* -ajattelu käännetään päinvastaiseksi, rakkaudelliseksi antamiseksi. Se on ponnistelua sitä kohti, että me voittaisimme oman itsekkyytemme. Itsekkyyys on meidän aikamme ja koko maailman suurin vitsaus. Kun me alamme voittaa itsekkyyttä itsessämme, se avaa meille portteja valoon. Kun totuuden etsijä uskoo tähän logiikkaan ja toimii sen mukaan, alkaa logiikka toimia kuin vettä vaan. Se on sitä vettä, josta Jeesuksen sanoo naiselle kaivolla: ”Ken tätä vettä juo, hän ei enää janoa”.

Ehtoollisen leipä

Kun Jeesus viimeisen kerran maanpäällisen elämänsä aikana on jakamassa leipää, tapahtuu se ehtoollisella. Jeesus sanoo leiväs-

tä silloin: ”Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan.” Teosofian mukaan Jeesus uhraa fyysisen ruumiinsa ristin kuolemassa, joka on hyvin korkea vihkimyksen aste. Salatieteellisesti, okkulttisesti katsoen fyysisen ruumiin tultua uhratuksi Golgatalla, Jeesus Kristus saa käyttöönsä aurinkoruumiin, ns. samporuumiin eli lopullisen, kuolemattoman käyttövälineen. Hänen ei enää tarvitse syntyä maan päälle uuteen ruumiiseen.

Ehtoollisen symbolinen merkitys on meidän hyvin vaikea ymmärtää. Kyllä se säilyy meille mysteerinä. Jos yrittäisin pukea jotain siitä sanoiksi, sanoisin, että viimeisellä ehtoollisella leivästä tulee aineen kuoleman ja hengen ylösnousemuksen symboli. Se on Jeesuksen maanpäällisen opetustyön vertauskuvallinen huipentuma, jonka hän tahtoo meidän muistavan. Ja hän asettaa ehtoollisen muistoateriaksi, rituaaliksi, joka muistuttaa meitä meidän matkastamme ja sen korkeimmasta henkisestä päämäärästä: rakkaudellisesta palvelemisesta ja rakkaudellisesta uhrautumisesta.

Me nautimme ehtoollisella leipää, joka symboloi Jeesuksen ruumista, joka sitten ylösnousemuksessa kirkastuu, muuttuu eräänlaiseksi valoruumiiksi. Se on mysteeri, jossa materia kirkastetaan, aineesta tulee henkeä. Materiasta tulee valoa. Lihallisesta ruumista tulee hengen ikuinen käyttöväline. Kun Jeesus ehtoollisella sanoo ehtoollisen asetussanat, eivät opetuslapset sitä silloin tietenkään ymmärrä ja Jeesuskin luultavasti vasta aavistaa. Vasta jälkepäin Jeesuksen uhrikuoleman jälkeen näitä sanoja voi ymmärtää. Sellaisen materian kirkastamisen muiston annamme mekin ehtoollista nauttiessamme tulla ruumiiseemme ja tajuntaamme. Se leipä muuttuu, yliaineellistuu rakkaudeksi ja valoksi. Tämä on ehtoollisen ja myös yliaineellisen leivän symboliikkaa.

Valo on ravintoa

Minä Olen -lehti lanseerasi pari vuotta sitten melkoista kohua herättäneen artikkelinsa Zürichissä asuvasta professori Mikael Werneristä, joka elää jo neljättä vuotta valoravinnolla. Mitä kaikkea valo sisällään pitää, oli toisaalta tullut pienelle Vähäkylän seminaarissa vieraillelle joukolle aivan uudelta kannalta valaistuksi, kun puolalainen ekofilosofi Henryk Skolimowski piti meillemme viikonlopun mittaisen seminaarin kesäkuussa 2003. Seminaarin otsikko oli *The Wisdom of Light – Valon viisaus*.

Skolimowski oli tuolloin valmistelemasa uutta kirjaansa, jonka keskeisiä ajatuksia saimme viikonlopun mittaan pohtia. Skolimowskin näkymän voi tiivistää kolmeen sanaan: Kaikki on valoa. Hän tarkastelee valoa evoluution keskeisenä agenttina. Jos me käytämme apunamme hänen tarkastelukulmaansa, me näemme, kuinka valo itse asiassa saa aikaan ravinnon. Meidän jokapäiväisen leipämme ydin ja keskeinen aikaansaaja on valo. Valotan tiiviisti seuraavassa Henryk Skolimowskin ajattelutapaa.

Me kaikki tunnemme kouluajoilta jo käsitteen *fotosynteesi* eli yhteyttäminen. Se on järjestelmä, jolla koko maapallon vihreä kasvikunta luo ja jatkuvasti uudistaa itseään ja tuottaa näin jatkuvasti uutta ravintoa. Tämä ensimmäinen synteesi on valtava askel valon näkyvässä voittokulussa, jossa valo muuntautuu nesteistä ja ravintosuoloista fotosynteesissä eläviksi viherkasveiksi, ruohoksi, puiksi, viljaksi, jne. Kaikki maapallon kasvikuntaa ”korkeammat” eliöt saavat ravintonsa näistä viherkasveista. Ne siis itse asiassa syövät tiivistynyttä, kondensoitunutta valoa.

Seuraava valon aikaansaaman kehityksen suuri aalto on Skolimowskin teoriassa ilmiö, jota Henryk nimittää *logosynteesiksi*. Se tapahtuu ihmisessä, joka nauttii ravintonaan tätä valoa syömällä viherkasveja tai vielä

muuntuneemmassa muodossa syömällä lihaa, joka on tämän valoravintoketjun alkupäästä jo pidemmälle edennyt, ei niin suora tapa nauttia valoa. Tämä sama valo muuntautuu ihmisessä ajatteluksi ja pohdinnaksi. Termi logosynteesi siis lähtee kreikan sanasta *logos*. Valo on näin tuottanut evoluution kuluessa logosynteesissä prosessin ja ilmiön, jossa kosmos tai universumi voi heijastaa ja pohdiskella itseänsä. Jos ajattelemme esimerkiksi ihmisen silmää ja sen liittymistä ihmisen tajuihin kokonaisuuteen, voidaan sanoa, että valo on saanut aikaan olennon jossa maailmankaikkeus voi heijastaa itseään ja tulla nähdyksi ja jopa ymmärretyksi.

Valon voittokulun seuraava suuri harppaus on *teosynteesi*, alkuaan siis kreikan sanasta Theos –Jumala. Teosynteesissä valo on saanut ihmisen mielessä ja tajunnassa aikaan niin hienoviritteisen apparatuurin, että se kykenee luomaan kuvan Jumalasta, korkeimmasta valosta. Eikä tämä vielä riitä. Ihminen, joka on lähtenyt tekemään valotyötä – joogi, pyhimys, henkisen tien kulkija – on lähtenyt kulkemaan valoa kohti ja antaa valon työskennellä itsessään niin, että on päässyt jopa yhtymään tähän universaaliin valon keskukseen eli valaistumaan. Hän on tullut oivaltamaan sen suuren ykseyden mahdollisuuden, joka tätä kautta on meissä kaikissa. Me olemme valon lapsia kaikki.

Tämä oli Henryk Skolimowski oivallus näistä kolmesta synteesistä, joista tämä viimeksi mainittu teosynteesi palauttaa meidät takaisin pääsiäistapahtumiin, viimeiseen ehtoolliseen ja siihen, mitä Jeesus sanoo leivästä ja viinistä. Jeesus puhuu hyvin korkealla, suorastaan mystisellä symbolikielellä, kun hän sanoo ”tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan” ja ”tämä on minun vereni, joka teidän edestänne vuodatetaan”. ”Kun te sen teette, tehkää se minun muistokseni.” Ehtoollisen symbolisella muistoateriaalla me vertauskuvallisesti nautimme täydellisesti valaistunutta ravin-

toa, ravintoa, joka inhimillisesti katsoen on käynyt läpi kaikki materiaalin valaistumisen prosessit.

Jeesus Kristus on meidän suuri esikuvamme ja opettajamme, meidän vanhempi veljemme, niin kuin teosofit sanovat. Hän osasi ensimmäisenä toteuttaa Jumalan täydellisyyss kuvan ihmisestä. Jordanin kasteen jälkeen hän määrätietoisesti työskenteli ja opetteli virittämään tämän fyysisen ruumiinsa oman etiikkansa, ajattelunsa ja toimintansa käytännössä niin hienovireiseksi, että jumalainen kirkkaus, rakkaus ja jumalainen valo hänessä läpäisi täysin kaiken materiaalsen ja pyhitti sen kokonaan.

Nämä ovat kaikki syvällisiä ja vaikeita asioita. Haluaisin ottaa kuitenkin esiin vielä yhden tärkeän näkökulman, joka voidaan avata sellaisella kysymyksellä, että pitääkö se, mitä Jeesus sanoo, ettei meidän tarvitse huolehtia mitä söisimme ja joisimme, paikkansa myös sen yliaineellisen, henkisen leivän suhteen. Kyllähän taivaallinen Isämme tietää, että tarvitsemme myös henkistä ja yliaineellista leipää jo ennen kuin me sitä pyydämme. Eikö?

Varmasti tietää. Ja tätä yliaineellista leipää on myös meille tarjolla. Tarjontaa ei puutu. Koko ongelma onkin siinä, olemmeko me valmiita, osaammeko me ottaa sitä vastaan; osaammeko me ottaa vastaan korkeampaa tietoa, valoa ja rakkautta? Rukouksen ja/tai meditaation tila, se osaammeko me rukoilla hengessä ja totuudessa, kertoo sen, osaammeko me ottaa vastaan yliaineellista leipää. Se tila on näet suorassa suhteessa niihin eettisiin harjoituksiin, joita meidän oma tietoisuutemme, meidän sanoisinko vastaanottoaparatuurimme virittäminen vaatii. Jos kysymme, mitä tämän yliaineellisen leivän vastaanottaminen meiltä itse kultakin sitten vaatii, niin voisin sanoa, että vastaanottamisen virittämistä. Otan esimerkin.

Moni meistä varmasti ihmettelee, miksi ihmiset yleensä eivät voi esim. rakastuneisuuden tilassa elää kovin pitkään, vaan ennen pitkää tämä ihana huuma kaikkoaa ja meikäläinen palaa taas harmaaseen arkeen. Uskon, etten ole kovin kaukana totuudesta sanoessani, että rakastumisen kokeminen on joutumista kosketuksiin kosmisen voiman kanssa, joka mitä ilmeisimmin on kohtalon käsissä. Tämä voima vetää yhteen ihmisiä, joilla on karmallista oppimista toisiltaan.

Kun itse rakastumisen pilvi on poissa ja arki alkaa, pitää tuo ihana muisto ihmiset yleensä kuitenkin yhdessä ja jos ei pidäkään, niin se läksy on heillä sitten vielä edessään. Mutta miksi pilvi katoaa?

Uskoisin yhden syyn olevan siinä, että rakkaudelliset energiat ovat niin korkeita ja hienoviritteisiä, että ne eivät viihdy kovin kauan ihmisessä, jonka mieli ja tajunta askartelevat sellaisissa raskaissa energioissa, joissa keskeisenä sisältönä ovat esimerkiksi, viha, ahneus, kauna, kostonhimo, anteeksiantamattomuus ja muut aggressiiviset tunteet, joihin ihminen helposti kiinnittyy. Rakkaus elää vapaudessa.

Yliaineellisen, henkisen leivän suhteen on voimassa samankaltainen lainalaisuus. Jotta voima voisi meihin laskeutua, täytyy voimankäyttöaparatuurimme olla niin henkisesti vahva, että se kykenee vastaanottamaan tämän voiman ja valon. Se tarkoittaa ennen muuta vapautta – henkistä vapautta, riippumattomuutta. Meidän on vapautettava mieleemme riippuvuuksista. Suuttuva ja loukkaantuva mieli, valehteleminen, seksuaalinen himokkuus, riippuvuus, aggressiivisuus, viha, kostonhimo ja kateus ovat kaikki niitä riippakiviä, jotka estävät meitä kohoamasta hengessä. Tässä tapauksessa ne ovat enemmänkin kuin ankkureita, jotka sitovat meitä tarpomaan täällä kurassa. Sanonta ”Enkelit lentävät siksi, että ne ottavat itsensä niin kevyesti” kuvaa hyvin tätä asiaa. Jumalat vapauttavat sen, joka on valmis vapauttamaan itsensä.

Ja toisin päin. Yliaineellista leipää ei kykene ottamaan vastaan sellainen ihminen, jonka astia on täynnä vihaa, katkeruutta ja kaikkia noita edellä mainittuja negatiivisia tunteita. Mutta kun me rukoilemme ja kun me rukoilemme niin kuin Jeesus meitä kehottaa ”hengessä ja totuudessa”, kertoo se meidän pyrkimyksistämme. Me tahdomme silloin saattaa oman tahtomme Jumalan tahdon suuntaiseksi. Oikea suuntautuminen on tärkeää. Näyttää siltä, että me palaamme taas tähän Pekka Ervastian ajatukseen, että ihmisellä on kädessään ase, jolla hän voi maailmoja vallita. Ja tämä ase on ajatus. Ja ajatuksen oikea käyttö on meditaatiota eli rukousta. Isä meidän -rukouksessa, tässä kohdassa, me asetumme oikeaan suhteeseen ympäröivään maailmaan, sanoo Pekka Ervast. Jokaisen pyrkijän edistymistä tarkkaillaan. Kun lopulta pääsemme oikeaan virittäytymisen tilaan, kun me olemme kuin tyhjiä astioita, silloin astia voi täytyä taivaallisella voimalla, taivaallisella energialla. Kun me olemme kerran päässeet kosketuksiin tämän energian kanssa, meidän ymmärryksemme saa uudet ulottuvuudet ja me voimme vakavasti alkaa harkita esim. siirtymistä elämään vaikkapa vain valoravinnolla. Kannattaa kuitenkin aina muistaa sellainenkin vanha lause, joka puhuu siitä kuinka paljon tärkeämpää kuin se, mitä ihminen laittaa suuhunsa on se, mitä ihminen päästää suustaan ulos. Isä meidän -rukouksesta ja yliaineellisesta leivästä puhuu vanha kansanviisaus, joka hyvin aukeaa sekä aineellisen että henkiseen suuntaan ja noudattaa ikuista kaavaa: niin alhaalla kuin ylhäällä. Vanha ja kaikille meille tuttu sanonta kuuluu: ”Leipä miehen tiellä pitää”. Tämä on totta myös henkisen leivän suhteen, jos ajattelemme Jeesuksen sanoja ”Minä olen tie, totuus ja elämä”. Rukoilkaamme siis hengessä ja totuudessa yliaineellista leipää, joka pitää meidät tiellä – tiellä totuuteen ja tiellä elämään.

100 vuoden takaa

*Kysymyksiä ja vastauksia
Toimitus vastaa kirjallisesti
tehtyihin kysymyksiin.*

153 Kysymys: H.L. Kuinka olisi sovitettava mammonan ja korkeimman ihanteen kaksi äärimmäistä vastakohtaa? Pitäisihän ihmisten teosofisen mailmankatsomuksen mukaan tulla epätietokätkäksi ja uhrautua kaikkien ihanteelle. Mutta olisiko silloin elettävä kuten kyyhkysel, surematta huomista päivää, koska ilman mammonan välitystä emme voi saada itsellemme selvitystä elämästä, tiedosta ja ihanteista?

Vastaus: Ihanteellisuus ei ole epäkäytännöllisyyttä. Ei se ole ihanteellinen ihminen, joka ei osaa pitää huolta esim. omasta toimeentulostaan. Mitä ihanteenvastaista on siinä, että ihminen tekee työtä elääkseen? Senhän on luonnon välttämättömyys määrännyt. Mutta ihanteellinen on se ihminen, joka ei ole mammonan orja, joka koettaa elää yksinkertaisesti aineellisessa suhteessa voidakseen muita auttaa, ja joka sittenkin löytää hetken päivässä, jolloin hän hengessään palvelee totuuden jumalaa. Ainoastaan muutamille ihmisille on luonto antanut luvan olla epäkäytännöllisiä aineellisen toimeentulon suhteen, neroille, profetoille, taiteilijoille, opettajille, joille on annettu erityinen tehtävä elämässä, jotka ovat syn-

tyneet muita henkisesti auttamaan ja jotka sentähden eivät kykene ajattelemaan itseään ja omaa toimeentuloaan. Mutta heidänkin on ahdas ja vaikea olla ainoastaan niin kauan kuin ei heitä ymmärretä. Tavallisesti tulee aika jokaisen neron elämässä, jolloin ihmisten huomio häneen kääntyy ja jolloin hänen ulkonainen elämänsä kirkastuu. Kuka kehittyneempi se ympäristö on, johon hän on syntynyt, sitä pikemmin se huomaa, onko hänessä jumalallisen inspiraationin kipinää.

PALVELUKORTTI	
☐ Uusi tilaus / ☐ Tilauksen peruutus	
Nimi	
Katuosoite	
Postitoimipaikka	
Puhelinnumero	
☐ Tilauksen maksaja / ☐ Osoitteenmuutos / /2007 alkaen Haluan, että lähetätte minulle lisää tietoa järjestöstänne ☐	
Nimi	
Katuosoite	
Postitoimipaikka	
Puhelinnumero	
	
Ruusu-Risti/Lehti Merimiehenkatu 31 00150 HELSINKI	

Leikkaa tästä

Tapahutumakalenteri kevät 2009

Ruusu-Risti r.y.

Merimiehenkatu 31, Helsinki

18.1. Onni ja Vapaus, Jarmo Anttila

22.2. Käsityksiä jälleensyntymästä, Jarmo Ikola

1.3. Väinämöinen Suomen kansallishaltijana, Jarmo Anttila

8.3. Väinämöisen uusi tuleminen, Kauno Mannonen

15.3. Totuudellisuuden hyve - mielin kielin kuvailtuna, Marko Manninen

22.3. Aihe avoin, Reinald Witters

29.3. Sielun lootus, Aslak Larjo

5.4. Sydämen oppi, Oiva Solehmainen

12.4. Pääsiäismatinea, erillinen ohjelma

19.4. Kasvien salattu elämä, Rauno Rinkinen

26.4. Sairastumisesta, paranemisesta ja parantamisesta, Risto Hirvensalo

3.5. Musiikin siivin hengen taivaalle, Mikko Romppanen

Esitelmät edustavat esitelmäitsijöiden omaa näkemystä. Kirjasto ja kirjakauppa ovat avoimna klo 11.30 lähtien sekä kahvio esitelmien jälkeen.

www.ruusuristi.net

Kaikille avoin

ETSIJÄINPIIRI

Maanantaisin klo 18.30
19.1, 2.2, 16.2, 2.3, 16.3,
30.3, 20.4 & 4.5

Tervetuloa!

Käynti sivuovesta
Tiedustelut:
Esko Keitaanranta, puh: 09-144 707 tai
Aija Tuukkala, puh: 0440-623 145

Kaikille avoin

MEDITAATIORYHMÄ

Kevätkaudella 2009 alkaen 18.1
sunnuntaisin klo 10.30 &
tiistaisin klo 19.30

Tervetuloa!
Käynti sivuovesta

Tiedustelut:
Jarmo Ikola, puh: 050-5111 773

Päivä mietiskellen

MIETISKELYSEMINAARI

28.2.2009 klo 10.00 -16.00

Ruus-Risti ry, Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki

Ilmoittautuminen:
Oiva Solehmainen, puh: 0400-173 527

Tampereen ryhmä

Esitelmät pääkirjasto Metsossa sunnuntaisin klo 13.00, luentosali 2

- 25.1. Mauri Lehtovirt, Hyvän ja pahan ikuinen taistelu
- 15.2. Aija Tuukkala, Tulen synty
- 22.3. Jarmo Anttila, Arkkienkeli Väinämöinen, Suomen kansallishaltia
- 26.4. Rauno Rinkinen, Kasvien salattu viisaus

etsijäin piiri

Kokoontuu keskiviikkoisin Ruusu-Ristin toimitiloissa Pinninkatu 42 A 23
21.1., 4.2., 18.3., 1.4., 22.4. (muutokset mahdollisia)

Jyväskylän ryhmä

Aittokalliontie 3, Halssila, esitelmät sunnuntaisin

1.3.2009 klo 13:00 Kalevala-juhla Juhlaesitelmä: Kauno Mannonen
Musiikkia Vladimir Dolgoplov (hanuri)

7. - 8.3. Retki itseen työpaja, vetäjänä Eila Laxen-Larjo
Hinta n. 50 €, sis. kevyen lounaan ja kahvin/teen
Ilmoittautumiset: Liilia Siiberg puh. 050-9111377

21. - 22.3. Äänikurssi, vetäjänä Minna Pekkarinen
Ilmoittautumiset Liilia Siiberg puh. 050-9111377

Jooga: Keskiviikkoisin klo 16.15 - 17.45
Osallistumismaksu 2 €/kerta. Ohjaajana jooganoepttaja Liilia Siiberg,
puh. 050-9111377.
Oma alusta mukaan.

Lukupiiri: Joka toinen keskiviikko klo 19.00
Vetäjänä Pekka Kivikäs ja Terttu Wiio, puh. 040-5795 730.

FORUM NORDICUM HUMANUM

Kevään 2009 ohjelma

Pv	Tilaisuus	Paikka
15.2.	Esitelmä Kataarit - nuo puhtaat. Aslak Larjo	Kuopio
1.3.	Seminaari. Tangoa ja teosofiaa. Luento ja musiikkia Jouko Ikonen, Jose Moncada.	Siilinjärvi
15.3.	Esitelmä Myötätunnon logiikka. Teija Solehmainen	Siilinjärvi sekä Kuopio
29.3.	Esitelmä Karma ja kokemuksen pakko. Jukka Sarno	Kuopio
19.4.	Esitelmä Jeesuksen luonnollinen ja yksinkertainen oppi. Jari Jokilehto	Kuopio
26.4.	Esitelmä Karmajoogin tie. Yrjö Kumila	Kuopio
3.5.	Esitelmä Tapio Kaitaharju - suomalainen tietäjä. Antti Savinainen	Kuopio

Kuopion esitelmät alkavat klo 15.00 ja ne pidetään Kuopion kulttuurihistoriallisen museon luentosalissa, Kauppakatu 23 (käynti sisäpihalta Maaherrankadun puolelta).

Siilinjärvellä pidettävät luennot alkavat klo 12.00. Siilinjärven tilaisuudet pidetään osoitteessa Asematie 12, Siilinjärvi.

Tilaisuuksien järjestäjät: Ruusu-Risti ry
(Siilinjärvi), ElämänOpisto ry,
Kuopion Parapsykologinen seura ja
Teosofinen Seura ry.

FORUM HUMANUM NORDICUM on kohtaamispaikka ihmisille, jotka haluavat erottaa ajatuksissaan totuuden epäto-
desta ja jotka ovat valmiit käyttämään voimiaan ihmiskunnan ja
muun luomakunnan hyvää elämää edistäviin tekoihin.